

Anlat — Derdini — Marko Paşa Ya

Bilgi'den bir okurumuz yazıyor:

Çıkardığımız devrimci mizah gazetesinin Bilgi'de bütün gazete ve dergilerden çok tutunmuş olması, buradaki gerici çevrelerin saldırılarıyla sonuçlanmıştır. Bu saldırılar Zübük'ün satışını engellemeye yönelmiştir. Bu volda yayın yapan bir gerici gazeteyi gönderiyorum.

Sayın okurum,

Bu durum yalnız Bilgi'de değil, başka yerlerde de vardır. Yıllardan beri çıkarılan uğruna gericiğin humurlarını ekoller şimdiki gerici bir ortam yaratırlar. Bu gericiler işlerine geldiği zaman, demokrasiye çok düşüncelidir, derler; ama yalnız kendilerini düşünürler, yani kararnığın yayılmasını isterler. Aydınlıkta gözleri görmeyen olan bu baykuslar, her türlü yola, zora, zorbalığa itilerek baş vurarak ilerici yayınların satışını engellemeye çalışırlar. Hani demokrasi halk oyu idi? İşte halk gazetemizi okumak istiyor.

Biz okurlarımıza Zübük'e abone olmalarını salık veriyoruz.

Bay Yekta Şahin'e:

Yazmış işi tessekkür ederiz, yazıyı yayımlayacağımız için de özür dileriz.

Gönen'de Bay Hüseyin Soysal yazıyor:

«Zübük» adlı romanınız okudum. Bu romanın dikkatini çeken su: Romanın kahramanı Zübükzade İbraam diye bir adam ger-

çekten var mı? Zübükler her yerde var diyeceksiniz. Bilmek istediğim romandaki Zübükzade İbraam'ın yaşayıp yaşamadığı, romandaki olayların olup olmadığdır.

MARKO PAŞA:

Sayın okurum, bu sorunuz tıpkı «Donkizot» un İspanya'da yaşayıp yaşamadığı sorusuna benziyor. Bir roman ne röportajdır, ne de tarih... Zübük adlı romandaki Zübükzade İbraam, bu karakterdeki insanlardan, en belirgin yönleri birleştirilerek yeniden yaratılmış bir roman kahramanıdır. Tek canlı kişi olarak Zübükzade İbraam yaşamıyor ama romanın yazarı gerçek hayatla birçok zübükler görmüş ve romanı gözlemlerine dayanarak yazmıştır. Romandaki olaylara gelince, bu olaylar ayrı ayrı yerlerde ve zamanlarda, ayrı kişiler çevresinde aynen olmuştur; yalnız yazar bu olayları da akartarak, romancı açısından değiştirerek yeni bir roman dünyası yaratmıştır.

Ankara'dan sayın Berberoğlu Arife:

«Biraz gelir misiniz?» oyununu için sordüğünüz, sekiz soruyu Zübük'le cevaplandırmak olanaksızdır. Her sorunuzun cevabı, ayrı bir tiyatro yazısı olur. Oyunun yazarının Türk Tiyatrosu Dergisinin son sayısındaki yazısı, sorularınızın kaçınıcı cevaplandırılmaktadır; o der givi okunması salık veriyoruz.

— Evlenemem, evlenemem... Çok mühim bir sebepten. Müstakbel karımın öyle yaman bir kaynanası olacak ki, inaanıyor musunuz ya ni? Sorun öyleyse..... (Sansür)

Tevekkeli beste kavgası, oysun gözümlü dememişler hanımefendi: Siz ki Paşa Devlet Reisi olduğunuz gün, ilk temenni olarak Ozdemir'i evlendirmekten bahsetmişsiniz.

YENİ YAYINLAR

SANAT VE SOSYALİZM

Sosyalist acıdan sanat'ı inceleyen bu kitap, ana eserinden biridir. Türkçeye çevrilmesi çok geç kalmış bir eserdir. Kitabı yayımlayan «Sosyal yayımları» bu hizmetinden ötürü kutlarız. Plehanov'un «Sanat ve Sosyalizmin Çerçemesi Selim Minoğlu'nun çeviri dil üzerinde çok şey söyleyebilir. Çevirenin, kitaba yazdığı önsözde, kullandığı terimlerdeki yanlış ve kavramlar üzerinde önsözde, kullandığı dil savınmaktadır. Bu savınma, doğru başlangıçtan nasıl yanlış sonuçlar çıkarıldığına dair belirti bir örneğidir. Çünkü Selim Minoğlu, dil konusunda çok doğru kuralardan kalkarak yanlış bir sonuca varmaktadır. Bu yanlış, kendisini halk ve kendi hegemonyası da halkın beğenisi sanmasından ileri gelir.

Bu önemli kitabı okurlarımıza salık veriyoruz.

Kitabın sonuna Jean — Louis Leceurle ve Pierre Abou'un bir yazısı da eklenmiştir.

156 sayfa — Fiyatı: 6 lira.

KALKINMA VE TÜRKİYE

(Özgürlük ve toplumsal adalet içinde kalkınma ve Türkiye) — İzlem yayınlarının dördüncü kitabıdır — Yazar: Dr. İsmet Giritli. 122 sayfa, 800 krş. Kitap

şöyle tanıtlıyor:

«Toplumumuzun yüzyıllardan beri ana sorunu yoksulluk ve özgürlüktür. Bugünkü aydınlar başlıca görevi, özgürlüğün ve demokrasinin yalnız sosyal birer sözcük olmayıp insanlığın refahının gelişmesine kullanılan etkili bir araç olduğunu belirtmektir. İşte Dr. İsmet Giritli'nin «Kalkınma ve Türkiye» adlı son kitabı bu konu daki esstli kurum ve kavramlar üzerinde düşün ve gözlemlerini içine alan ve bir araya getiren denemelerdir.

ÜBÜ İzlem yayınlarının Alfred Jarry'nin üç oyunu sahneye uygulanacak biçiminde bir oyun yapılmıştır. Bu oyun, siyasal yarıdır Yeni kurulan Arena Tiyatrosunda ilk oynanacak oyundur. Çeviren: Asaf Çivillepe — 76 sayfa, 250 krş.

ÜNİVERSİTE GÜNÜ GÜNÜNE

Burhan Arpad, gazetelerde çıkmış yazılarından seçtiklerini bir kitapta toplamıştır — Yeditepe yayınları: 86 sayfa — Fiyatı 200 krş.

Musiki tekniğinden, hele alaturkanından, hiç anlamadığım için meshur sanatkarımızın sesi ve okuyuş tarzı hakkında bir fikirim yok. Fakat, (türkçe) beceremediği, bu beyannamesinden pek belli oluyor.

Halkın sevgilisi olmak kolay değil. Bir taraftan sahne, bir taraftan radyo, bir taraftan plâk doldurmak, öte yandan da hususi davetler araya girince, kıymetli okuyucumuzun bos vakit olacağını tahmin etmiyoruz.

Emiyorum ama, ne yapip yapmalı, bir parça da türkçe öğrenmeğe zaman ayırmalı.

Hem, belki, şarkılarında faydalı olur.

Doğan NADI

ŞEŞİ KARMASI

(Başlatıfı 6 nci sayfa) saatt. Minibisten inince doğruca «Eski Zaman Hayvanları Müzesi»ne gittim.

Müze keçisi:

— Henüz gelmedi, dedi. Çok yorulmuş olacağım ki, sınırlarımı birtürlü tutamiyordum, güldüm.

— Koca adam dedim. Şah çoktan gelip seçti... Sen uyu... Büyük masaların üzerinde iskeletler vardı, civilerle, tellerle tutturulmuş iskeletler... Karlılarda İguanadon. İkitüyörizis Fiterodaktitüs ve yazıyordu; onlara bir süre bakıp çıktım müzedey.

Genç rejisör Coşkun Tunçtan da

BASIN SERGİSİ

Tercüman

Bir Amerikan fıkrası...

Bir yengeç, bir deniz kızını «tavlamış». Birlikte hoş bir gece geçirmişler. Yemişler, bol bol içki içmişler, sevimmişler...

Ertesi sabah yengeç biraz geç uyanmış. Bakmış, deniz kıızı bir kayanın üstünde güneşleniyor. O kendine öz «yandan çarklı» yürüyüşüyle deniz kızına yaklaşmış. Deniz kıızı, yengecin yürüyüşünü görünce bir çığlık atmış:

«Seviliş yengeç! Nedir bu halin! Nive böyle valpalıyorsun! Oysa dün «dümdüz» yürüyordun.

Yengeç gülümsemiş:

«Sekerim» demiş, «dün birer sarhoştum da onun için düz yürümüş olacağım.»

Yeni Sabah

Ozdemir Gürsel'e arkadaşlar aynı suali sık sık sormaya başladılar:

— Artık neden evlenmişsiniz?

— Kıs kıs güllüp aynı cevabı veriyor:

— Evlenemem, evlenemem... Çok mühim bir sebepten. Müstakbel karımın öyle yaman bir kaynanası olacak ki, inaanıyor musunuz ya ni? Sorun öyleyse..... (Sansür)

Tevekkeli beste kavgası, oysun gözümlü dememişler hanımefendi: Siz ki Paşa Devlet Reisi olduğunuz gün, ilk temenni olarak Ozdemir'i evlendirmekten bahsetmişsiniz.

ÜBÜ İzlem yayınlarının Alfred Jarry'nin üç oyunu sahneye uygulanacak biçiminde bir oyun yapılmıştır. Bu oyun, siyasal yarıdır Yeni kurulan Arena Tiyatrosunda ilk oynanacak oyundur. Çeviren: Asaf Çivillepe — 76 sayfa, 250 krş.

ÜNİVERSİTE GÜNÜ GÜNÜNE

Burhan Arpad, gazetelerde çıkmış yazılarından seçtiklerini bir kitapta toplamıştır — Yeditepe yayınları: 86 sayfa — Fiyatı 200 krş.

Musiki tekniğinden, hele alaturkanından, hiç anlamadığım için meshur sanatkarımızın sesi ve okuyuş tarzı hakkında bir fikirim yok. Fakat, (türkçe) beceremediği, bu beyannamesinden pek belli oluyor.

Emiyorum ama, ne yapip yapmalı, bir parça da türkçe öğrenmeğe zaman ayırmalı.

Hem, belki, şarkılarında faydalı olur.

Doğan NADI

ŞEŞİ KARMASI

(Başlatıfı 6 nci sayfa) saatt. Minibisten inince doğruca «Eski Zaman Hayvanları Müzesi»ne gittim.

Müze keçisi:

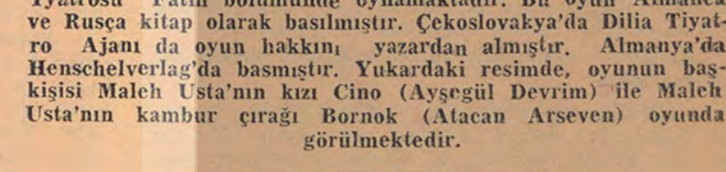
— Henüz gelmedi, dedi. Çok yorulmuş olacağım ki, sınırlarımı birtürlü tutamiyordum, güldüm.

— Koca adam dedim. Şah çoktan gelip seçti... Sen uyu... Büyük masaların üzerinde iskeletler vardı, civilerle, tellerle tutturulmuş iskeletler... Karlılarda İguanadon. İkitüyörizis Fiterodaktitüs ve yazıyordu; onlara bir süre bakıp çıktım müzedey.

Genç rejisör Coşkun Tunçtan da

Aziz Nesin'in «Biraz gelir misiniz?» adlı oyunu İstanbul Şehir Tiyatrosu Fatih bölümünde oynamaktadır. Bu oyun Almanca ve Rusça kitap olarak basılmıştır. Çekoslovakya'da Dilia Fiyatro Ajansı da oyun hakkını «yazdın almıştır. Almanya'da Henschel Verlag'da basmıştır. Yukarıdaki resimde, oyunun başkışisi Malch Usta'nın kızı Cino (Aysgeçil Devrim) ile Malch Usta'nın kambur çıracı Borno (Atacan Arseven) oyunda görülmektedir.

TIYATRO

SEKİZ KADIN

Beglan Algan, Hamit Akınlı, Nüvit Özdoğru, Tunç Yalman, Coşkun Tunçtan gibi genç rejisörlere İstanbul Şehir Tiyatrolarında büyük başarılar sağlandı. Doğrusu, bu gençler de Şehir Tiyatrolarında yeni bir soluk, olumlu bir hava getirdiler.

«Sekiz Kadın» adlı oyunu dilimize çevirip sahneye koyan, bu genç rejisörlerden Coşkun Tunçtan dört yıldır Paris'te tiyatroya öğrenimindeymiş, Paris sahnelerinde de çayırmış İstanbul'a gelip bu oyunu sahneye koymuş, belki bir — iki oyunun daha rejisörlüğünü yaptıktan sonra, Paris'e dönmek.

Türk Tiyatrosu dergisindeki «Dostum Robert Thomas» başlıklı yazısından «Sekiz Kadın» yazısının arkadaşları olduğunu da öğreniyoruz.

«Sekiz Kadın» in bizdeki sekiz oyuncusu (Bedia Muvahhit, Şaziye Moral, Nezihe Becerikli, Melahat İçli, Uğur Kivılcım, Hülya Gözalan, Sibel Göksel, Bilkay Tekben) sahneye çıkıp, oynamasalar da kendi aralarında geliş — güzel konuşmalar, yine de iki — üç saat boyunca seyircilerin ilgisini çekerek, «Sekiz Kadın» in başarı şansı ilk buradan başlıyor. Nezihe Becerikli'nin sahnedeki Beyoğlu yosması oluşturan kurutulmuş Paris'li eğlence kadını olamayı, bizim sevirciyi pek yadırgatmaz.

Bundan başka tiyatroyu salt vakit geçirecek bir eğlence sayanlar ve tiyatroyun bos zamanlarını can sıkıntısından, insanın oyun oynamaya ihtiyacından doğduğuna inanmayanlar için «Sekiz Kadın» başarılı bir komedidir. Komedinin 32 yaşındaki genç yazarı, tiyatroya başka bir kapıdan da girilebileceğini araştırmak ihtiyacını duymadan, «cümlele kapısı» diyebileceğimiz en geniş kapıdan tiyatroya girmiştir. Tiyatroya cümlele kapısından girmek de kolay iş değildir, ama yazara kolay başarı sağlayan iştir. Robert Thomas, oldukça ustahh bir kolaylıkla cümlele kapısından dahivermiş, Coşkun Tunçtan da, komedinin bütün eğlendiriciliğini belirtmek biçimde başarı göstermiş. Böylece, uzun zaman salınmış boş kalma ihtimali de kalmamış.

İyi bir tiyatroya seyircisizsiniz şu soruyu kendinize yönelteceksiniz: «Böyle bir oyunu seçmek, çevirmek, sahneye koymak, dörtlüyle Paris'te tiyatroya öğrenimi zahmetli olarak kullanmaya değer midir? Genç rejisör Coşkun Tunçtan da

Marko Paşa

NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

Zübük

Hali hazır vaziyetin fevkalâde nezaketi ve fevkalâde nezaketin hali hazır vaziyeti ve vaziyetin hâzir nezaketi fevkalâdesi ve fevkalâde nezaketin hâli hazırası sebebi ile:

«Biz Zübükler 141 ve 142 nci maddelere zam istiyoruz»

Atpazı (Bir özel sermaye evlâdı bildiriyor) — Çok büyük emekler sarfederek fasist İtalya'dan ithal etmeye muvafak olduğumuz Türk Ceza Kanunundaki 141 ve 142 nci maddelerin kaldırılmasını istemeyenlere karşı ayran, kabaran biz has ve halis zübükler öğanistü kongrelerimiz aldığımız karar sonunda şşğıdaki beyanname-miz ile, anayasaya âlet olanları protesto ediyoruz. Muhterem Yalova Kaymakamı, Biz, memleketin halis süt emmiş ve su katılmamış zübükleri olarak, körikörüne anayasaya âlet olup bazı gafit ve kendin bilmederin, fasist İtalya'dan ithal ettiği olduğumuz ve fakat kökü içinde bulunan Türk Ceza Kanunundaki 141 ve 142 nci maddelerin kaldırılmasını teklif etmeleri bizler için çok maalesef aci bir süpriz olmuş ve bizlerin prestijlerini çok ağır bir şekilde rencide etmiştir. Binaenaleyti ki bu gayri normal teklif bizlerde derin antisempatı yaratmış ve istiklâl için beslediğimiz ümitleri karartmıştır. Böyle bir teklifi siddet ve nef-

retle reddettiğimizi arzederken, işbu maddelerin milli ve yerli demokrasimiz ruh ve bünyesine uygun olarak daha da şid detlendirilmesi için, zam yapılarak artırılmasını talep ediyoruz. Çünkü:

Evvelâ: Son yirmi yılda ekmeğ fiyatına yüzde 833 zam yapılan memleketimiz dünya rekoru kırmış. Kö: Sevket namı ile maruf bir hâmiyet perverin vefatından beri senelerdir 141 ve 142 nci maddelere zam yapılmamış olması haricî ilhamımız ve dahili istikrarımız bakımından doğru değildir.

Saniyen: Bugün dünyanın vaziyeti her zamankinden nazik olduğundan, Salisen: Siyasi vaziyetin her

zamankinden daha anormal olduğundan, Rabian: Ahvali hazıranın her zamankinden daha fevkalâde olduğundan, Hamisen: Memleketimizde vaziyetin her zamankinden daha çok nezaket peyda etmiş olduğundan

Sadisen: Memleketimizin her zamanın çok huzura ihtiyacı bulunduğundan ve 27 Mayıs gününce kazasına uğrayanlardan kısmî af ve nisbi huzurdan maalesef istifade ettirilmeyen sair siyasi mağdurların da tahriyeleri ile, cezaevlerinde onlar-

dan boşalacak yerlerin anayasay, müdafaa ederek yerli demokrasimizi çiğneyenler ve huzuru bozularla doldurulması için 141 ve 142 nci maddelere zam yapılması icap etmektedir. Telefon numaraları bile behaneli iken zam yapılarak altı haneye iblağ edilmiş olması dâşeyiyle, 141 ve 142 nci maddelerin kaldırılması söyle düşün, bilâkis zam yapılarak işbu maddelerin 411 ve 412'ye çıkarılarak daha da ağırlaştırılması arz ve talep ediyoruz. Olbâia emr ü ferman makamı Hazret-i Zübükân ele-rinindir.

Dost Apukurya Hükümdarının ziyareti münasebetiyle

Habib Ya Habibi

Kardes ve dost Apukurya'nın hükümdarı, Maceste Ziya Pehlevani'nin ziyareti, iki memleket arasındaki tarihi ve manevi pilya gününün takviyesi bakımından son derece ehemmiyetli siyasi ve bilhassa mali bir hadise oluşu münasebeti ile bütün dünyanın gözleri üstümüze dikilmiştir.

Malum olduğu üzere, Uzak Bahr-i Muhi-i Kebir-i Hindi sahillerinde kâin bulunan Apukurya ile aramızda ebedi ve ezeli bir dostluk ve kardeşlik ve samimiyet bulunmakta olduğundan iki kardeş memleket, aralarındaki uzun mesafelere rağmen komşu sayılmaktadırlar. Ziya mesafeler kâhlerdeki hissiyatı silemediği gibi, bilhassa tayyarelerin sü'atı de mesafeleri silip süptürmüştür. Birincideyî Coğrafi mesafeler, dost ve kardeş Apukurya ile tarihi komşuluğumuzza mâni değildir.

Apukurya ile dostluğumuz, daha onyedinci asır iptidalarına kadar uzanmaktadır. Onyedinci asır iptidalarında Apukurya'yı istila maksad; ile Kılıbıkı Süliman Paşa kumandasında bir ordu gönderilmiş ve böylece iki memleket arasındaki dostluk, kardeşlik ve komşuluk rabitaları tesis edilmiş idi. Aynı zamanda Fizan seferinde istimal olunan eslehadan cölde unutulmuş bir adet mavzeri, altmış sene sonra bir Apukuryalı bulmuş olduğundan, Apukurya ile silah arkadaşları da olmuşlardır. Birinci Dünya Harbinde, kör-bağsarak ameliatı geçiren bir Apukuryalı ile Kolağası Ramazan Efeninin aynı tîrende seyahat etmeleri de bu tarihî silah arkadaşlığın takviye etmiştir. Yirminci asır iptidalarında ise her iki kardeş ve komşu memleketin bazı fertleri arasında mektuplar teati olunarak posta münasebetleri de temin olmuştur. Bir Apukuryalı turistin, tesadüfen aynı zamanda bir vatandaşımızla birlikte aynı kârakolda dögül-müştür. Gene ne mesut bir tesadüf neticesi ve kader cilvesidir ki, bir Apukuryalı ile bir vatandaşımız aynı hamamda, aynı kurandın suyunu kullanarak iki komşu ve kardeş ve dost memleketin menfaatlerinin müsterek bulunduğunu isbat etmişlerdir.

Gerek Apukurya ve gerek memleketimizin, azıcık gelişmiş memleketlerden oluşu da nazari dikkate alınırsa, tarihi dostluğumuz ve istikbale matuf kadar birliğimiz neticesine varılır.

Mâlümdür ki, bu sene memleketimiz, bol ve bereketli yağmurların yağmaması sebebi ile iktisadi ve dolayısı ile mali kriz eşindedir. Maalesef ümit edilen rahmet yağmamıştır. Eğer müzakereci iyi idare edilebilirse rahmet yağmamasından neşet eden kuraklık ve iktisadi buhran, Apukurya hükümdarının tesrifi ile telâfi edilebilir. Bu bakımdan Maceste Ziya Pehlevani'nin tesrifi çok vâidkârdır. Yeter ki, bizim siyasilerimiz bu fırsattan istifade etmesini bilsinler ve ziyafette Maceste Ziya Pehlevani'ye bol miktarda Tekel rakısından icirterek, ondan sonra Müzakereye baslasınlar. Yağmur yağmadı ise de Maceste Pehlevani tesrif etmiş bulunuyorlar. Rahmetten beklenen bereket ve nimet iyi bir siyasi ve ticari anlaşma ile de temin edilebilir.

«Eski iktidar mensurları, medar» iftiharlatmış olan dansöz ve hanenme makûlesi sanatkarlardan da bu işlerde istifade yollarını biliyorlar. Onların tecrübelerinden de istifade edilebilir.

Efsk iktidar mensurları, medar» iftiharlatmış olan dansöz ve hanenme makûlesi sanatkarlardan da bu işlerde istifade yollarını biliyorlar. Onların tecrübelerinden de istifade edilebilir.

Efsk iktidar mensurları, medar» iftiharlatmış olan dansöz ve hanenme makûlesi sanatkarlardan da bu işlerde istifade yollarını biliyorlar. Onların tecrübelerinden de istifade edilebilir.

Efsk iktidar mensurları, medar» iftiharlatmış olan dansöz ve hanenme makûlesi sanatkarlardan da bu işlerde istifade yollarını biliyorlar. Onların tecrübelerinden de istifade edilebilir.

TAŞLAMA

Tecrübeli Kaptan

Gemilere ünli kişilerden adlarını koymaktan vazgeçmeliyiz. Çünkü çok komik durumlar ortaya çıkıyor. Her şeyden önce biz, belli ki makineleri, motorları, teknik araçları işletemiyoruz, gemiler sık sık bozuluyor, çarpışıyor.

Şilebe Abidin Daver adını vermişler, gazeteler şöyle yazıyor: «Abidin Daver bozuldu.»

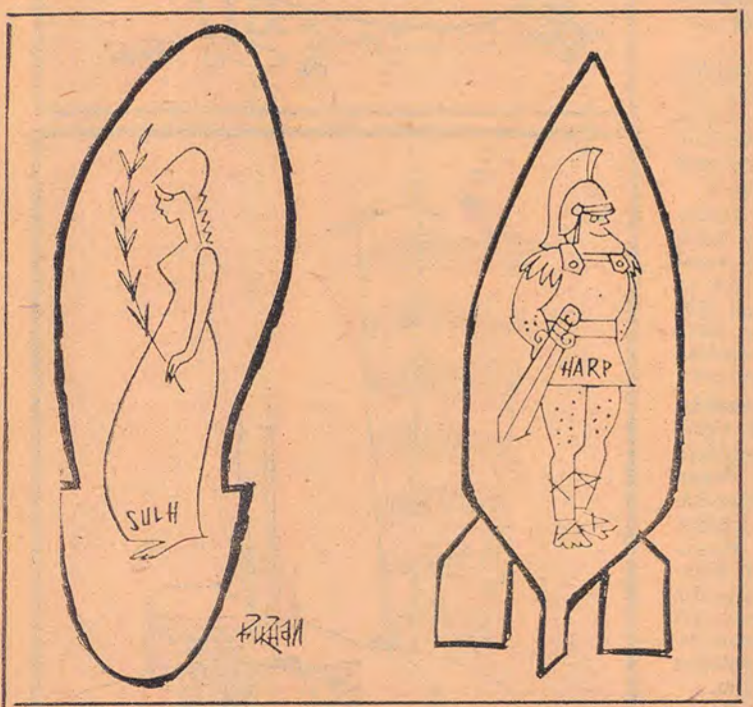
Şilebe Namık Kemal adını vermişler, gazeteler şöyle yazıyor: «Namik Kemal denize indi!»

Vapura Turhan Emeksiz adını vermişler, gazeteler şöyle yazıyor: «Turhan Emeksiz tosladı!»

Evet, gemilere ünli isimleri verilmekten vazgeçmeliyiz, çünkü bu mahallere hiç güven olmaz, inat olsun diye bir bozuk gemiye «İsmet Paşa» adını kor, Sap denize gönderirler, sonra da gazetelerinde şöyle yazırlar: «İsmet Paşa saap oturdu!»

Dünya harp tehlikesini atlattı!

Zübük
Pazaritesi günleri çıkar haftalık siyasi mizah gazetesi * Sahibi ve yazarı İsmet Giritli. MERAL NESİN * Yönelim yarı Çağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazî Sinan Paşa Sokak No: 12 — İSTANBUL * Telefon: 22 52 04 * Abone: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık 25 liradır. Derginin çıkışta gönderilmesi isteniyorsa ayrıca uçak masrafları abone parasından ayrıktır. * İlan Bes süren Üzerinden her sürenün santimi 15 liradır * Gönderilen yazı ve karikatürler yayınlanmasını, yayınlanmasını geri verilemez * 50 kuruş, geçmiş sayılar 75 kuruş * İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dâşilip basılmıştır. 5 Kasım 1962 * Cilt: 1 Sayı: 40

Sebepsiz yere kovulduk

İKTİSADİ Devlet Hamur İşletmesinin Genel Müdürü Torikzade Hamza Bey, yangın lândan çok korkuyordu. Onun yanında kimse «yangın» sözcüğünü ağzına alamazdı.

Torikzade Hamza Bey işletmenin başına geçer geçmez ilk iş olarak, iki bin adet yangın tenekesi sipariş ettirmek oldu. Bir hafta sonra da, işletmenin her yerine su dolu bidonlar sıralattı. Aradan bir iki ay geçmişti ki adam başına «burada sigara içmek yasaktır» levhaları sıralattı. Ortalık levhadan görülmeğe başladı. Bu işler de sonra erdiken toros işletmenin iç kısmına el attı. Hemen ertesi gün küçük kağıt parçalarını sunuları yazdırıtı: «Yangın, tel: 32316» işletmenin iç bu kağıt parçacıklarıyla doldu. Bunların yanı sıra on bin liralık «beni yangından kurtarın» yaftaları bastırıtı.

İşletmede bu yangın işi ile ilgili bir komite kuruldu. Biz beş odacıyı bu komitenin emrine verdiler. Bizim görevimiz, büyüklerimiz göstermiş oldukları yerlere «Beni yangından kurtarın» yaftalarını yapıştırmak.

Genel Müdür,
— Su dolaba bir tane yapıştırmı! diye emir verdi.

Beşimiz koştu. Dolabın her ta rauna yafta yapıştırdık. Sultan palatını devrinden kalma bir dolap. Üstelik de yafta hiç bir şey yok. Dolaba bizim yaftaları ayakta tutuyor.

Buradan bir başka daireye geçtik. Bize nereyi gösterirlerse biz oraya koşuyoruz. Dairelerin içi dışı yafta doldu. Ama biz yine durmadan «Beni yangından kurtarın» yaftalarını yapıştırmaya duruyoruz. İki numaralı büyük.

— Su masaya da bir tane yapıştırmı! dedi.

Yangın çıktı. Vallahi yaftalara vazık. Masa ileri geri sallanıyor durduk yerde. Bu masaya sokağa biraksanız kimse yüzüne bakmaz. Beylik mal değil mi? İçimizden bir arkadaş.

— Yaftalara vazık dedi.
Genel Müdür, Hamza Bey,
— Biz ne söylüyorsunuz yapı! dedi.

Bir büyük hemen ilâve etti:
— Aşağı in, sana başka iş versinler.

Dört kişi kaldık. O daire senin, bu daire benim doluyoruz. İşimiz gücümüz «Beni yangından kurtarın» kağıtlarını yapıştırmak.

Bir hazır yiyeceği,
— Su dolaba da birkaç tane yapıştırmı! dedi.

Dolabın neresine yapıştıralım? Osmanlı Babıâli'sinden kalma bir virâne. Dolabın içini payandalarla tutturmuşar. Yaftaları hep köşelere yapıştırıyoruz ki, devrilmesin. Bizim arkadaşlardan biri başladı ileri geri konuşmağa. Bir ara odacı arkadaş,

Şakir BALKI

— Delilerin eline düştük, dedi. Kulâna,
— Sus, duvarlar, dedim. Elini kolunu sallayarak Genel Müdüre,
— Bu evrak dolabında iş yok, masrafa yazık... dedi.

Büyüklerimiz bu sözlerle kulak kesildiler. Büyüklerden biri,
— Neden?... diye sordu,
Bizim arkadaş gülererek,
— Bu dolap, dedi, çoktaan miamdan doldurmuş da...
Bu söz üzerine büyükler aralarında bir süre görüştiler. Aynı büyük odacı arkadaş,

— Senin işin burada sona erdi, yallah... dedi.

Uç kişi kaldı. O giden arkadaşların işleri de bize yüklendi. İçimizden bir arkadaş tuttu emirsiz olarak bir evrak dolabına «Yangından beni kurtarın!» yaftası yapıştırdı. Bunu gören Torikzade Hamza Bey,
— Bu yaftayı kim yapıştırdı? diye bağırdı.

Sustuk...
— Bu yaftayı yapıştıran çıksın!.. Bizim odacı Hüseyin,
— Beni yapıştırdım demez mi...
— Emirsiz yapıştırmak olur mu?
— Nasıl olsa yapıştıracaktık.

Bir başka büyük,
— Burada işin bitti, dedi. Bundan böyle iki numaralı serviste çalışacaksınız.

İki arkadaş kaldık. Arkadaşım altı çocuk sahibi bir adam. Emirsiz iş yapmasın diye kendisine,
— Bana bak, dedim, emirsiz yafta yapıştırmak yok. Sen çocuk çocuk sahibi bir adamsın. Sakın şeytane uyup da yaftaları yanlış yerlere yapıştıрма. Benden sana söylemek.

Gülerek,
— Ben çok avanaklar gördüm, dedi, sen kendine bak.

Benden sana hatırlatmak.
— Ben pire için yorgan yakmam.

Muhaberat kölemine geçtik. Buradan satış amirliğine. Sicil sefiliği, muhasebe derken bilmem nereye daldık. Büyüklerimiz önde, biz iki arkadaş arkada. Hamza Bey bir boş çekmeceyi göstererek,
— Ona da yapıştırmı, dedi.

Yapıştırdık. Boş bir mürekkep şişesini işaret ederek,
— Bir tane de ona, dedi.

Altı çocuk sahibi odacı arkadaş bana;
— Namussuzluk bu kadar olur, dedi. Yahu boş...

Elim ayayım kesildi. Kulâna,
— Etmec, eyleme, dedim. Bu adamlar...

Kolumdan tutarak,
— Sen sus! dedi.
— Yahu kardeşim...

Bizi enayi yerine koyuyorlar Sen hâlâ dalga geçiyorsun...
— Koyunlar...

Durum çok kötü. Ben adama değil, çocuklarımı acıyorum. Oyle dikleniyor ki. Büyüklerden biri, eski püskü bir iskemleyi göstererek,
— Bir yafta da ona, diye emir verdi.

Odacı arkadaş elindeki yaftaları yere fırlatarak,
— İmkânı yok yapıştırmam o hürdaya, diye bağırdı.

Genel Müdür,
— Devlet malına kıymet vermediğin ve emirleri yerine getirmediğin için seni sepetliyorum, dedi odacı arkadaş.

Tek başıma kaldım. Ben zaten ukalâlığı hiç sevmem. Neme lâzım, ne söylerlerse onu yaparım. Yapmam, emmem yok... Arkadaşlar hep kafasızlıklarından yürüdüler.

Buradan Genel Müdürlük bürosuna girdik. Hazır yiyeceğin biri bana boş bir üzüm sandığını işaret ederek,
— Buna da bir yafta, dedi.

Nasıl oldu pek hatırlamıyorum, gittim karşıdaki evrak dolabına bir tane yapıştırdım.

Büyük adam bana, kızdı,
— Sana sandığı yapıştır, diyor...

Ama elim bir türlü sandığa gitmiyor. Tuttum yine evrak dolabına yapıştırdım bir tane: «Beni yangından kurtarın!»

Bana birseveler oldu. Ben durmadan evrak dolabına yafta yapıştırmaya başladım. Büyüklerin hiç birini takmıyorum. En kıymetli evrakların bulunduğu dolap durur da bizim sandığına benzeyen şeye yafta yapıştırılır mı?

— Sen de yürü bakalım, dedi; beylik malına...
Benim yürüyüşüm adı adım oldu, obur arkadaşlar uygun adım yürümüşlerdi.

ÇORAP LASTİĞİ

Bir adam kızını köyün en yakışıklı delikanlısına nişanlamış ama bu olaydan sonra kızın güden güne neşesini kaybetmişti, durgunlaşığı da gözünden kaçmamış.

Bu durum adama da dokunmuş olmalı ki, derdini köyün papazına açma gereğini duymuş. Papaz adamı ilgi ile dinledikten sonra «Bunda üzülecek bir şey yok, sen kızı bana gönder!» deyip adamı yollamış.

Biraz sonra güzel kızı karısına oturtan papaz, ona derdinin ne olduğunu sorunca, genç kız «Ah, so-mayın papaz efendi, büyük bir günaha girdim. Nişanlım, nişanlandıgımın ertesi günü bacaklarımı okşadı?» demiş.

Bir süre sakalını çekistirecek düşünen papaz «Üzülme kızım» demiş. «Eğer nişanlım çorap lastiğini aşmıyorsa günah değildir!»

Birkaç gün sonra yolda kızın babasına rastlayan papaz, kızın nasıl olduğunu sorunca adam keyifle cevap vermiş:

«Maşallahı var papaz efendi. Çok iyi... Çok neşeli... Hattâ o kadar ki, sevincinden ne yaptığını bilmiyor, çorap lastiğini boynuma taktıyor!...»

Leylâ OGUZ — Ankara

Onu tanıdımdan değil...

Kasap dükkânına giren kadını hemen arkasından kaseti gözlerinin önüne kadar inmiş bir adam da süzülürdü. Kadının alış veriş ettiği sürece beklerken her halinden sinirli olduğu gözden kaçmıyordu.

Bir ara kadının müthiş bir çığlık atmasıyla oğ ki gök kândan dışarı fırlaması bir oldu. Fakat o sırada tesadüfen oradan geçmekte olan bir polisler buran buruna geldi. Adamın durmattan şüphelenen polis trafıklarının de yardımıyla kısıyırak yakaladı. Kısır bir soruşturmada adamın azılı bir gangster olduğu anlaşıldı.

Korkudan baygınlar geçiren kasap müstahşir olan kadının ellerine sarılıp,
— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum... Eğer gangsteri tanıyıp çığığı has-masaydınız, beni sorup soğana çevirecektiniz...
Deyince, kadın şaşkınlıkla cevap verdi:

— Ayol, ben onu tanıdımdan değil, sizin etki istediğiniz fiyat yüzünden bağır-dım!..

REKLAMLAR İÇİN EN İYİ VASITA

GAZETE VE DERGİLERDİR.

GAZETE VE DERGİLER İÇİN DE EN GÜVENİLİR ARACI

YENİ AÇILAN ERZURUM VE DİYARBAKIR ŞUBELERİYLE BASIN İLÂN KURUMU'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3 Telefon: 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İsham «E» Bloku Kat 2 No. 41 Telefon: 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon: 23911

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : TELGRAF: BASIN KURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa cad. Remo İshamı No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü cad. Aysan Han No. 20 Telefon: 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Diyarbakır, İnönü Cad. İşmenhan kat 2, No: 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İsham Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ERZURUM, Belediye binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak Terzioğlu Paşası No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK Amele Birligi Paşası No. No. 15/16 Telefon: 2038

(BASTI 16159 — 095)

Aman Karıcığım

Ömrü boyunca karısını dırıldırından çekmediği kalmamış olan bir adam son dakikalarını yaşıyordu.

Onu teselli etme lüzumunu duyan karısı bir ara:
— Senin arkandan ben de fazla yaşayamam artık. Hatâ şu anda seninle ölmeğe bile hazırım!
Deyince, adam can havliyle yerinden doğruldu:

— Aman karıcığım, dedi, beni sahiden sevdiğimle işiyorsan, burada mümkün olduğu kadar fazla yaşama-37 bak!..

Başarılı şiir...

Adam elindeki şiirin tamamını büyük bir dikkatle okuduktan sonra:
— Çok güzel!
Dedi. Öteki gururla:
— Evet, diye cevap verdi, her satırında gülerince uğram. Ama iyi bir şiir yazmayı da başardım sonunda...

— Yaaa... dedi adam, öyleyse sizi tekrar tebrik ederim. Çünkü ben sizi çoktaan ölmüş sanıyordum Bay Victor Hugo!..

AZİZ NESİN'in beş kitabı bir cilt içinde.

KAZAN TÖRENİ..... (yedi yabancı dile çevrilmiş, uluslararası yarışmada birincilik kazanmış kitap.)

BİR KOLTUK NASIL DEVRİLİR? (Bütün elestirmenlerin beğendikleri bir mizah şaheseri.)

HOPTIRINAM..... (Güldürücü ve düşündürücü en güçlü siyasi yer-giler.)

AZİZNAME..... (Her okuyanın ezberlediği, dillerde dolayan taşla-malar.)

AZ GİTTİK UZ GİTTİK..... (Aziz Nesin'in en güzel fıkralarından seçmeler.)

Bu beş güzel kitap çok nefis bir cilt içinde toplanmıştır. Her kitap Aziz Nesin'in değişik türde yazılarının en iyi örneğidir.

Beş kitap, nefis bir cilt içinde, 512 sayfa, Fiyatı: 15 lira.

Ödemeli olarak gönderilir: Karikatür Yayinevi, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12 — İstanbul

Sayfa: 2

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

Bu vedâ ziyafeti konuşmalarının ikinci ana cümlesi de şu: «Ben buradan ayrılmıyorum, kopuyorum. İtimat ediniz ki, kalbimi burada bırakarak gideceğim.»

Dinleyenlerin sulanan gözlerinden konuşmanın burasında yaşlar boşanırdı.

Kimbilir bu adamlar daha kaç yerden ayrılırken «kalbimi burada bırakıyorum» demislerdi ve bunların delik pantolon ceplerinde bir çok kalpleri vardı; memurluk hayatlarında durmadan ordan oraya nakil ve tayin edilirlerken, delik pantolon ceplerindeki kalpleri bozuk paralar gibi paçalarından yerlere dökülüyordu. Dinleyenlerin hiç birinin aklından «Ulan, senin kaç kalbin var düzrü?» diye sormak geçmiyordu, üstelik gözleri de yaşıyordu.

Kadehimi elimde alıp ayağa kalktığı zaman bir alkıştırdı.

Vedâ ziyafetlerinde söylenen demirbaş lâfın ikincisi de şu: «Ben buradan, aranızdan ayrılmıyorum, kopuyorum. İtimat ediniz ki kalbimi burada bırakarak gideceğim...»

Dinleyenlerin sulanan gözlerinden yaşlar boşanırdı. Kimbilir bu adamlar daha kaç yerden ayrılırken «kalbimi burada bırakıyorum» demislerdi ve kalblerini delik pantolon cebinden kayarak paçadan kaldrım dökülen bozuk paralara çevirmişlerdir. Hıbirimizin aklından «Ulan, senin kaç kalbin var düzrü?» demek geçmediği gibi, üstelik gözlerimiz de yaşarır.

Kadehimi elimde alıp ayağa kalktığı zaman bir alkıştırdı.

Muhterem arkadaşlar, dedim, bilmeden yaptığım hatalardan dolayı sizlerden ve elimde olmadan kırıldığım arkadaşlarımdan af dileyecek değilim. Kalbimi burada bırakarak gidiyorum da demiyecemim. Ama ben size çok daha başka birşey söyleyecemim ve hepimiz şaşacaksınız...

Önce susmuş ben dinleyenler mırıldanmağa başladılar. Artık bu sahtekârlığa tahammül edemiyordum. Bilyordum ki bu sahtekârlığın sonu yoktur. Nasıl olsa beni bir gün yine yakalayacaklar, gazetelerde bir kere daha resimlerimi basıp beni rezil ettikten sonra hapise atacaklar. En iyisi bunu ben kendim yapmalı idim.

— Arkadaşlar! Sizlere itirafa bulunacağım. Ben sahtekârın biriyim... Ben muallim filân değilim... Muallimlik kim, ben kim... Ben, hepimizi kandırdım... Ağlıyordum.

Mektebin müdürü,
— Estâgfirullah, estâgfirullah... diye bağırdı. Ben de ona.

— Ben sizlere lâyk değilim... Ben muallim filân değilim arkadaşlar! diye bağırdıyordum.

Benim çirpanrak diye yaşları içinde böyle bağırsarım, tevazuuma veriyorlardı. Arkadaşlardan bir muallim,

— Keski her muallim sizin kadar kıymetli ve caşksan olsa... Siz üzülmeyin birader... deyip duruyordu.

Ben bu sefer,
— Yahu, öyle değil... İş bildiğiniz gibi değil... Ben bir sahtekârım... Ben sizlere lâyk değilim... de-meğe başladım.

Kaymakam,

Uzaya atılan adam...

— Yalnız siz mi? dedi, hepimiz öyleyiz. Biz münevverlerin bu halka, bu millete, bu memleketeye ödenmez borçlarımız vardır. Bu bakımdan hıbirimiz lâyıkı ile vazifelerimizi yapamadığımız sahtekâr sayılırız. Hakkınız var Orhan Bey... Fakat siz müstehzir olunuz, siz bu memleketin temiz bir evladı olarak vazifelerinizi elinizden geldiği kadar yaptınız, biz sahidiz. Keski her münevver sizin kadar faydalı olabilse...

Hürsümdan çağlıyacaktım. Barakmyorlardı ki sö-zümü tamamlayayım. Ben,

— Muhterem arkadaşlar, benim mâzîm... dedikçe, onlar hep bir ağızdan,
— Estâgfirullah, estâgfirullah... diye bağırsar du-ruyorlardı! Tam her şeyi itiraf edeceğim ki,

— Müsaade buyrunuz beyler!... diye bağırdım, yanımday oturan jandarm kumandanı bir kadeh rakı-yı ağzıma dayayıp zorla içirdi, rakımın yarısı üstüme başıma döküldü.

— Lütfen beni dinler misiniz... diye bağırdım, rica ederim, müsaade buyrunuz da itiraf edeyim. Ben artık bu günahımı taşıyamaz hâle geldim. Ben...

Bu sefer de solumday oturan Belediye doktoru bir kadeş suyu rakıyı zorla ağzıma dayayıp bana içirdi. Ya benim sözlerimi yanlış tefsir ediyorlar, yahut da saka yaptığımı sanarak kahkahalarla gülüyordu. Bu çirpanmam uzun zaman sürdü, fakat o kadar çok raki içmişim ki, dilim dolayıyor, konuşmuyordum.

Otobüs durduğum olduğu kahveye nasıl getirildiğimi hatırlamıyorum. Her halde sızap kalmış olmalı idim de beni buraya arabaya koyarak getirmiş olacaktı. Otobüse binince biraz kendime gelirim gibi oldum. Beni kucaklayıp iki yanğımdan şapur şapur öpen jandarma kumandanına,
— Senin beni tevkiif etmen lâzım... diye bağırdım Kumandan,

— Hepimiz, hepimiz... dedi, hangimiz birader, lâ-yıkı vechile vazifemizi ifâ edebiliyoruz ki... Yalnız sen şuurlu bir vatandaş olarsın...

Sözünü keserek kaymakama,
— Viedan azabı çekiyorum... dedim.

Kaymakam,
— Herkes sizin gibi şuurlu olsa bu memleket kısa zamanda kalkardı... dedi.

Otobüsün etrafı dolmuştu, ayrılıyorz diye ağla-yanlar kalktı. Kimisi,
— Mektubunu eksik etme!...

Kimisi,
— Bizi gözülden çıkarma muallim bey... diyordu. Sarılışp öpüştük, kucaklaşıp ağlaştık, otobüs de kalktı. Ben kendi kendime,

— Ben bir... Ben bir... diye söylenir dururken kendimi tutamayıp aksandan beri yediklerimi çıkar-maz mıyım... Ondandır yeniden sızışım.

Yeni tayin olduğum vilâyete gelmişim. Kat'i ola-rak niyetim muallimlik yapmamak, o günleri de ar-kada bırakıp unutmaktı. Doğrusu viedan azabı çekti-ğim filân yoktu, ama beni nasıl olsa bir gün sahte muallim diye yakalıyacaktımdan korkuyordum. Korkmasam, ömrümün sonuna kadar muallimlik yap-maya elbette razı idim. Fakat kader yakamı bırakmı-yordu ki... Otobüsle hangi saatte geleceğimi lise mü-dürüne telefona arkadaşlar bildirmiş oldukları için, beni otobüsten iner inmez muallimlerden biri ile mektebin bir hademesi karşıladı. Hademe, eşyalatımı taşımak için yardıma gelmiş. Bavalıumu elinden al-dı. Eşyalatımı da arabaya koydu.

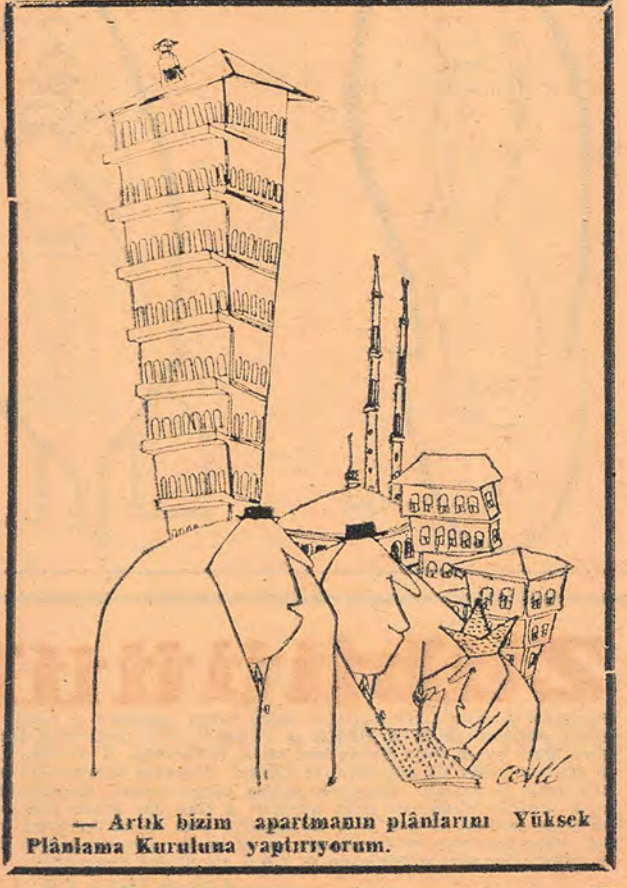
Başıma gelenler hiç de görünmez kaza değildi. O tarihten sonra iki sene daha maarif ortusunda hiz-met ettim. Takdirnameler aldım ve terfi ettirildim. Felâke, en mesut zamanımda geldi. Lisenin müdürü-güne terfi ettirildiğimin üçüncü günü, savulığa celip edilip sorgum yapıldıktan sonra tevkiif edildim.

Mesele şöyle meydana çıkmıştı. Benim, yerine muallim olduğum ve isminin aldığım Orhan Bey, haki-katen telgrafında bildirdiği gibi, tayin olduğum kasa-baya devrilmemiş. Fakat bindiği otobüs, yolda bir vi-rajda devrilip uçurumdan yuvarlanmış. Orhan Bey de ölmüş. Kazadan haber olmayan kasabalılar onun yoluna beklerken, elinde valizle bir adamın otobüs-ten indiğini görünce beni o Orhan Bey zannetmişler.

Ölen Orhan Beyin karısı, kendisine ve çocukla-rına kocasının maaş bağlanmasın için Maarif Vekâ-letine müracaat etmiş. Maarif Vekâleti memurları, kadının istidatını görünce şaşmışlar. Çünkü Orhan Bey hizmetini ifa ediyor ve maasını alıyor. Onlar ka-dına cevap vermişler, kadını onlara bir daha yazmış. Böylece aradan üç yıl geçmiş. Zavallı kadın Maarif Vekâletine bir türlü kocasının öldüğünü, zavallı, Maarif Vekâleti de duş kadına Orhan Beyin muallimlik yapmaktâ olduğunu bir türlü isbat edemiyormuş. En nihayet mesele anlaşılmış. Tahkikat için mektebe ge-len evraktan benim haberim yoktu. Gizli yürütülen tahkikatı, ben ancak savecinin karışmasında anladım.

Savei,
— Sizin asıl isminiz nedir? dediği zaman birden her şeyi anladım, bayılacak gibi oldum. Hakikat o kadar meydanda idi ki saklayacak bir şey yoktu. Esa-sen saklayamazdım da... Size şimdi tuhaf gelir ama, yalan söylemek elimden gelmez. Ben çok az yalan söylemişimdir. Saveya herşeyi itiraf etdim. Ne erte-si gün de gazetelerin birincisi şahifeleri sabıkalı sahte-kâr Feridin resimlerini birinci şahifeleri sabıkalı sahte-kâr Feridin resimleriyi doldurdu. Üc senedir muallim-lik yapana ve lise müdürüğüne terfi ettirilen ve Maarif Vekâletinden birçok takdirnameler almış bulunan bir sahte muallim yakalandı!

(Arkası var)

— Artık bizim apartmanın plânlarını Yüksek Plânlama Kuruluna yapıtırtıyoruz.

ŞAH KARMASI

Tarih okumayı sevmem, bir müzeleri gezmeyi sevmem, iki: Ama ne zaman bir Şah Şehinşah, padişah, kral sözü edilse, gözlerimin önünde atlar, saraylar, havuzlar, muhafızlar, kavuklular, kavuklular, davullar, bandolar, tahtlar, tahtıranlar, sadıranlar, şamaroğlanları, kordonlu, kapiçılar, çarşılar, lalalar, av köpekleri, lüks arabaları, tarlalar, sevilir, ferahlar, kelleler, hahlar, ipekler, etliler, sütlüler, kullar, köteler... ne bileyim, bir süsü şey uçurur. Şah, padişah, kral deyince, bazan da iktiyoz-ris, piterodaktülüs iguanodon gibi, soyu müzelerde kalmış yaratıklar gelmez aklıma. Siz bakmayın, tarihi, müzeleri sevmem dedim ama, kimbilir, belki de seviyorumdur da haberi yoktur. İnsanın bir anda herseyden haberi olmasına imkân var mı? Hele kendi iç dünyasında olup bitenlerden?... Peki neden, şah denilince, kral denilince iguanodon, iktiyozörüs geliyor aklıma? Ve neden, burnum üşüylene soğan yahnisî koker burnuma? Ve neden, Çarşamba deyince camasır gelir aklıma? Anayasa deyince ifaiye hortuma? Ne bileyim ben?

Herife dedim ki, 39 giyemem, bana 41 ver dedim, tutmuş bana 29 vermiş. Ellerimle boğamadığı için, gömleğiyle boğmak istiyor beni. Ne edepsiz herifdir, bilensiz! 1 numaralı işçi düşmanı...

— Kızım, dedim, felâket, Civan ağanın çatıya konmasında değil, çatının Civan ağayı çalmış olmasında.
— İste o zaman kızdığım, gördüm. Çünkü hiç alışkın olmadığım sesler çıkardı.
— Beni aptal yerine koyma, anlıyor musun, dedi. Çatıya konan Civan ağa değil, baykuştur. Başbayağı baykuş...
— Birden gevşeyiverdi, deliler gibi güldü:
— Ayyı, sahi neden baykuş derler ki bu kusa? Bay ve kus... Bay, kus.
— Gene eski haline döndü: — Ser beni aptal yerine koyma, anlıyor musun! Bu kusun çatıya konması demek, benim ahreti boylaması demek tir.
— Hayır, dedim, bu kusun çatıya konması demek, ninenin ahreti boylaması demek değil; ninenin ahreti boylaması demek, bu kusun çatıya konması demektir, iste o kadar!

— Ve yazılır, güneş gözlüğümü, yağmurluğumu tabii, gideceğim yerde alıp hıza çektiğim evden. Aslında Civan ağaya aramızda hiçbir olay geçmiş değildir. Beni her gördüğü yerde güldüğü de doğrudur. Merhaba dediği de doğrudur. Ancak, ben ona düşmanım. Fakat kendisine değil. Ama bunu bir türlü ona anlatamam. Ben anlatamam, oysa anlamamak için varoluşmuş gibidir. O, olup bitenleri doğal karşılar, bense tam tersi. Birşey için doğal karşılar. Örneğin, güneşin hergün su açanın tepesinden doğması diyelim ki doğaldır. Ama ben ev kirasını düşünürken ve de gündüze onaltı saat çalışırken, Civan ağanın çalışmak zorunda olmadığını kendi kendini iyice inandırması olan Civan ağanın tıraş töpülemek için kalkıp işçilere gitmesi hiç de doğal birşey değildir. Ben kendisine diyorum ki, sen olmasan ben olmazdım, diyorum; o da bana diyor ki, sen olmasan da ben olurum. Ama diyorum, sen Civan ağağın bana borçlusun. O da diyor ki, hayır, ben sana hiçbir şey borçlu değilim. İşte buna bozuluyorum. Belli ki yalan söylüyor.

— Bu gün emekle yazılmış kitaplar bile kenden yana. Ama, Civan ağa diyor ki, polisi ve de mahkemelere veririm, şu rüü şirim süründürürüm, kıs kuymuştun otur, diyor. İşte buna daha çok bozuluyorum. Ve artık anlıyorum ki tartışmamın yaktı çemişi! Hele, yaptığımız otomobillerin, uçakların, füzelerin sesten çok hızlı gittiği bir zamanda sesli tartışarak anlaşmak hiç mümkün değil. Ortaçağlarda konuşmak gibi birşey...

— Niye gitmiyoruz? dedim. Minibüsün şoförü burnuyta gülerek.
— Görüyor musun, dedi, Şah.
— Arabalar, birbirlerine girmiş gibi, teker teker dizilmişlerdi. Aman, ne çok araba vardı bir anda! Kağıtlar, caddeler, alanlar, apartmanların damları, ağaçların tepesi hep arabayla dolmuştu. Trafik polisleri Rigolotto'yu oynar gibi gidip geliyorlar, altı polisler en azdan birer Napolyon, pahalı arabalar ürkütür gibi kaçıyorlar. Civan ağa ne derse desin, olup bitenler hiç de doğal şeyler değildi bence. Belediye otobüsüne arkadan bindirilmişlerdi. Memur şoför korkmuştu isten atarlar diye direksiyonu bıraktığı gibi düşmüşü Willys markalı cipin ardına. Cip tam gazla kaçıyor, memur şoför süpür, sayarak kovuluyor.
— Diniî imanın yekini suyunu buyunu...
— Memur şoförün kundurası boıldı, sık, koşuyordu zavallı.

— Evet, tarih okumayı da severim, müzeleri dolaşmayı da... Bu arada şahları, padişahları, şehinşahları ve hatta kraları da pek sevdiğimi söyleyebilirim. İguanodonuna gelince... Eh, onu da severim herhalde. Nîcin sevmiyeycekmişim? Soyunun bitmiş olması sevme engel değil ki...
— Sahi, ben hiç padişah görmedim. Kral da görmedim. Hatta şah da görmedim. Doğrusu utanacak şey. Uçağa binmemiş olmak kusur değil ama, şah görmemek, şehinşah görmemek büyük ayıp. Çünkü gerisi yok. Oysa uçağın gerisi var. Uçak hiç bitmez ki... Onun için, mutlaka bir şah görmeliyim.
— Ah, bilensiz ne çok şey var şu dünyada görülecek! Örneğin ben, bey gördüm, ama beylerbeyi görmedim. Ağa gördüm, ama ağahan görmedim. Şehin şah, şahlarşahı, demekmiş. Bir de padişah varmış, edebiyat öğretmenimiz söylüyor. Padişah hiçbir zaman padişah demek değilmiş ve ayıpmış söylemiş. Zira bîd, vel demekmiş; yal ise yellenmekten gelmiş; padişah demek, şahm vel demekmiş ve ayıpmış söylemiş.
— O gün evden çıkarken şah diye birşey yoktu aklımda. Hatta, şah benzer birşeyler de düşündüğümü sanıyordum. Sabah saat dokuzda kalktım, banyo yapmam gerekiyordu, yaptım: yazı yazmam gerekiyordu, yazdım, hem birkaç türlü yazı, sonra öğle vakti makarna yedim, onu da biliyorum, hatta makarna

Herife dedim ki, 39 giyemem, bana 41 ver dedim, tutmuş bana 29 vermiş. Ellerimle boğamadığı için, gömleğiyle boğmak istiyor beni. Ne edepsiz herifdir, bilensiz! 1 numaralı işçi düşmanı...

— Kızım, dedim, felâket, Civan ağanın çatıya konmasında değil, çatının Civan ağayı çalmış olmasında.
— İste o zaman kızdığım, gördüm. Çünkü hiç alışkın olmadığım sesler çıkardı.
— Beni aptal yerine koyma, anlıyor musun, dedi. Çatıya konan Civan ağa değil, baykuştur. Başbayağı baykuş...
— Birden gevşeyiverdi, deliler gibi güldü:
— Ayyı, sahi neden baykuş derler ki bu kusa? Bay ve kus... Bay, kus.
— Gene eski haline döndü: — Ser beni aptal yerine koyma, anlıyor musun! Bu kusun çatıya konması demek, benim ahreti boylaması demek tir.
— Hayır, dedim, bu kusun çatıya konması demek, ninenin ahreti boylaması demek değil; ninenin ahreti boylaması demek, bu kusun çatıya konması demektir, iste o kadar!

— Ve yazılır, güneş gözlüğümü, yağmurluğumu tabii, gideceğim yerde alıp hıza çektiğim evden. Aslında Civan ağaya aramızda hiçbir olay geçmiş değildir. Beni her gördüğü yerde güldüğü de doğrudur. Merhaba dediği de doğrudur. Ancak, ben ona düşmanım. Fakat kendisine değil. Ama bunu bir türlü ona anlatamam. Ben anlatamam, oysa anlamamak için varoluşmuş gibidir. O, olup bitenleri doğal karşılar, bense tam tersi. Birşey için doğal karşılar. Örneğin, güneşin hergün su açanın tepesinden doğması diyelim ki doğaldır. Ama ben ev kirasını düşünürken ve de gündüze onaltı saat çalışırken, Civan ağanın çalışmak zorunda olmadığını kendi kendini iyice inandırması olan Civan ağanın tıraş töpülemek için kalkıp işçilere gitmesi hiç de doğal birşey değildir. Ben kendisine diyorum ki, sen olmasan ben olmazdım, diyorum; o da bana diyor ki, sen olmasan da ben olurum. Ama diyorum, sen Civan ağağın bana borçlusun. O da diyor ki, hayır, ben sana hiçbir şey borçlu değilim. İşte buna bozuluyorum. Belli ki yalan söylüyor.

— Bu gün emekle yazılmış kitaplar bile kenden yana. Ama, Civan ağa diyor ki, polisi ve de mahkemelere veririm, şu rüü şirim süründürürüm, kıs kuymuştun otur, diyor. İşte buna daha çok bozuluyorum. Ve artık anlıyorum ki tartışmamın yaktı çemişi! Hele, yaptığımız otomobillerin, uçakların, füzelerin sesten çok hızlı gittiği bir zamanda sesli tartışarak anlaşmak hiç mümkün değil. Ortaçağlarda konuşmak gibi birşey...

— Niye gitmiyoruz? dedim. Minibüsün şoförü burnuyta gülerek.
— Görüyor musun, dedi, Şah.
— Arabalar, birbirlerine girmiş gibi, teker teker dizilmişlerdi. Aman, ne çok araba vardı bir anda! Kağıtlar, caddeler, alanlar, apartmanların damları, ağaçların tepesi hep arabayla dolmuştu. Trafik polisleri Rigolotto'yu oynar gibi gidip geliyorlar, altı polisler en azdan birer Napolyon, pahalı arabalar ürkütür gibi kaçıyorlar. Civan ağa ne derse desin, olup bitenler hiç de doğal şeyler değildi bence. Belediye otobüsüne arkadan bindirilmişlerdi. Memur şoför korkmuştu isten atarlar diye direksiyonu bıraktığı gibi düşmüşü Willys markalı cipin ardına. Cip tam gazla kaçıyor, memur şoför süpür, sayarak kovuluyor.
— Diniî imanın yekini suyunu buyunu...
— Memur şoförün kundurası boıldı, sık, koşuyordu zavallı.

— Evet, tarih okumayı da severim, müzeleri dolaşmayı da... Bu arada şahları, padişahları, şehinşahları ve hatta kraları da pek sevdiğimi söyleyebilirim. İguanodonuna gelince... Eh, onu da severim herhalde. Nîcin sevmiyeycekmişim? Soyunun bitmiş olması sevme engel değil ki...
— Sahi, ben hiç padişah görmedim. Kral da görmedim. Hatta şah da görmedim. Doğrusu utanacak şey. Uçağa binmemiş olmak kusur değil ama, şah görmemek, şehinşah görmemek büyük ayıp. Çünkü gerisi yok. Oysa uçağın gerisi var. Uçak hiç bitmez ki... Onun için, mutlaka bir şah görmeliyim.
— Ah, bilensiz ne çok şey var şu dünyada görülecek! Örneğin ben, bey gördüm, ama beylerbeyi görmedim. Ağa gördüm, ama ağahan görmedim. Şehin şah, şahlarşahı, demekmiş. Bir de padişah varmış, edebiyat öğretmenimiz söylüyor. Padişah hiçbir zaman padişah demek değilmiş ve ayıpmış söylemiş. Zira bîd, vel demekmiş; yal ise yellenmekten gelmiş; padişah demek, şahm vel demekmiş ve ayıpmış söylemiş.
— O gün evden çıkarken şah diye birşey yoktu aklımda. Hatta, şah benzer birşeyler de düşündüğümü sanıyordum. Sabah saat dokuzda kalktım, banyo yapmam gerekiyordu, yaptım: yazı yazmam gerekiyordu, yazdım, hem birkaç türlü yazı, sonra öğle vakti makarna yedim, onu da biliyorum, hatta makarna

— Etil, bizde de iyilik...
— Ne var ne yok?
— Vallâ, bizde de iyilik...
— Eee, daha nasıldınız?
— Merisi.
— Ne var ne yok?
— İyilik diyelim de iyi olalım. Sizde ne var ne yok?
— Bizde de iyilik...
— Oh oh... daha daha nasıldınız?
— Duacıyız... Siz daha daha nasıldınız?
— Biz de daha daha iyiyiz... Sizde ne var ne yok?
— İyilik be!..
— Oh oh... Memnun oldum. Eeee, daha daha ne var ne yok?...
— Ne olsun, bildiğiniz gibi işte... Siz de iyisiniz ya...
— İyiyiz hamdolsün, sizi sormadı, Hümmetler ederim.
— Aynen mukabele ederim.
— Ben de...
— Ben de senin.
— Teessif ederim.
— Aynen iade ederim.

— Bu gün emekle yazılmış kitaplar bile kenden yana. Ama, Civan ağa diyor ki, polisi ve de mahkemelere veririm, şu rüü şirim süründürürüm, kıs kuymuştun otur, diyor. İşte buna daha çok bozuluyorum. Ve artık anlıyorum ki tartışmamın yaktı çemişi! Hele, yaptığımız otomobillerin, uçakların, füzelerin sesten çok hızlı gittiği bir zamanda sesli tartışarak anlaşmak hiç mümkün değil. Ortaçağlarda konuşmak gibi birşey...

— Niye gitmiyoruz? dedim. Minibüsün şoförü burnuyta gülerek.
— Görüyor musun, dedi, Şah.
— Arabalar, birbirlerine girmiş gibi, teker teker dizilmişlerdi. Aman, ne çok araba vardı bir anda! Kağıtlar, caddeler, alanlar, apartmanların damları, ağaçların tepesi hep arabayla dolmuştu. Trafik polisleri Rigolotto'yu oynar gibi gidip geliyorlar, altı polisler en azdan birer Napolyon, pahalı arabalar ürkütür gibi kaçıyorlar. Civan ağa ne derse desin, olup bitenler hiç de doğal şeyler değildi bence. Belediye otobüsüne arkadan bindirilmişlerdi. Memur şoför korkmuştu isten atarlar diye direksiyonu bıraktığı gibi düşmüşü Willys markalı cipin ardına. Cip tam gazla kaçıyor, memur şoför süpür, sayarak kovuluyor.
— Diniî imanın yekini suyunu buyunu...
— Memur şoförün kundurası boıldı, sık, koşuyordu zavallı.

— Etil, bizde de iyilik...
— Ne var ne yok?
— Vallâ, bizde de iyilik...
— Eee, daha nasıldınız?
— Merisi.
— Ne var ne yok?
— İyilik diyelim de iyi olalım. Sizde ne var ne yok?
— Bizde de iyilik...
— Oh oh... daha daha nasıldınız?
— Duacıyız... Siz daha daha nasıldınız?
— Biz de daha daha iyiyiz... Sizde ne var ne yok?
— İyilik be!..
— Oh oh... Memnun oldum. Eeee, daha daha ne var ne yok?...
— Ne olsun, bildiğiniz gibi işte... Siz de iyisiniz ya...
— İyiyiz hamdolsün, sizi sormadı, Hümmetler ederim.
— Aynen mukabele ederim.
— Ben de...
— Ben de senin.
— Teessif ederim.
— Aynen iade ederim.

— Nihayet kazandım!..

Kocamalarıımızı
Tanyalım: 10
Romancılarımız ve romanları

Edebiyat-ı atika üstadlarından Edib-i Lebip Rauf Safveti beyfendi

EDEBİYATIMIZIN temel direklerinden ve garp tarzında romanın mübessirlerinden olan Rauf Safveti Beyfendi bin sekiz yüz küsur tarihinde Haseki Nisa Hastahanesinde dünyaya gelmiştir. Maalesef ailesi hakkında kâfi malûmat elde edilememiş ve seçerisi meçhul kalmış ise de, eserlerinin necabet-i asilâne-i ulviyyesinden asil bir aileden südür etmiş bulunduğu istihraç edilmektedir. Hatıratından ise, asıl ismi Mervem olup Mari'ye tebdil eden bir ermeni, mürebbiyeden li-san-ı Fransëviyi teallim eylemiş bulunduğunu ve gavetle iyi terbiye almış olduğunu öğrenmekteyiz.

«Terakki-i ızan şubyan Mektebi» ni itmam ile bir kısa müddet devam eylediği Sen Raşel mektebinde «ön, dö, turva», «surve lâport, perne la fonet», «Uvula mon paket, yuv müsi» diyecek kadar mükemmel şekilde lisan-ı Fransëviye vükufl peyda eylemiş, badehu mektebe devamdan sarfı nazarla, henüz sını müdde vasıl dahi olmadan direkler arasındaki Acem Selman Afşer Efendi'nin kiraathanesinin müdâvimi olarak, oradaki üstadlardan ikmal-i tahsil eylemiştir.

Direkterarasındaki Selman Afşer Efendi'nin kiraathanesi ise, şimdiki kahvehane ve cayhanelere katıyven müşâbih olmayıp, o zamanın gençleri için bir mektebi fevz edip ne gavetle müdebbed-i müdded idat ki, safvet-i kalbe ve taravet-i vechle malik gençler orada üstadlardan talim eyler ve derslerini alırlar idi.

O zamanlar Afşer Efendi'nin kiraathanesine şu zevat-ı kiram berdevam idiler: İbn - il - Memnun Mahmut Cemal (bizdendir), Enfiyeces Basîr Hoca Hazretleri, Mahbubperest-i teres Ali Dürzi Bey Balıkhane Emîni Hacı Dubbü Mutedil Asaf Bey, Düyun-u Umumiye veznedarı İstefenaki Efendi, Düyân sahibi Muhiyiddin-i Acemî, zevk-i selim sahibi Hacı Mansur Bey, Kehkeshan-ı Garâm müdittü Halet Nezihî Bey, Kaymak Tabagî mübdi Bahriyeli Mehmet Rafat Bey, Küllhanizade Hasan Bey, Sultân müdittü Çerubet Bey, Akber muallimi ve heccav Nasrullah efendi, Malta Mübaharallıgından müteakik Kuduret Paşa, Miralaylık müteakik edebiyat müallimi Didon Faik Bey vesaire... Yani Afşer Efendi'nin kiraathanesi, Frenklerin akademiyası unvanını verdikleri bir encümeni dânis mesabesinde ve danışmendân-ı suhana-ı edebî adde-difse suza veva Frenklerin Akademisi mesabesinde keza, idübe, dübera ve her neşrine içtima eylediği bir mahfil idi ki, hatta şimdî hal-i hayat-ı berdevam bulunan muharriir atik Refikî Cemal Ulukaval dahi bu mektebi edepten hissinesini alarak inkışaf eylemiş idi.

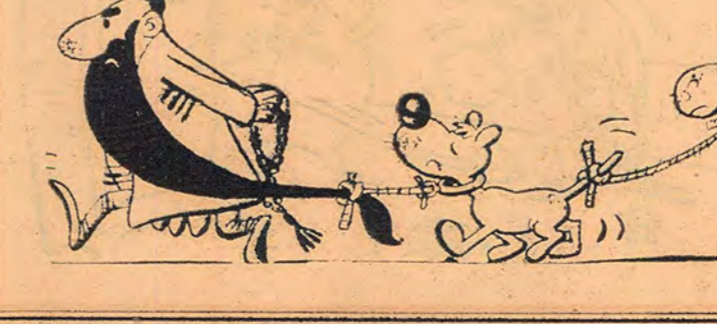
İste Rauf Safveti bu üstadların sobbet-i edebiyesinden müstefî olmak gavesi ile daha devr-i sebabetinde şakirdan-ı kiraathanesiye dahil olmuş idi. O zamanın terbiyesi icabı olarak büyüklere hümmet ve küçüklere muhabbet usulü cari olduğundan, üstadlar küçük Safveti'ye fevkalâde muhabbet ibzal ederler, o dahi büyüklere hümmetine binaen İtiraz edemez idi. Yalnız Küllhanizade Hasan Bey'in şiddet-i muhabbetine İtilaf etmemiş ancak seneler sonra üstada dehalet edince, Küllhanizade dahi şu kîta'yı düzmüş idi:

Tifi İken benden cevylan hiç kaçı, Vakte ki sını kırk beşi astı, Yani ki kartlaştı kartlaştı, İs İyden geçti de, öyle yanastı.

Rauf Safveti ile yeni nesilden şair Burhan Rıza ve şair Yunus Razi gavetle anlaşmış refik-i vefik-i derhal ki bu hengâmede Burhan Rıza Mısırlı Prenses Nuran ile muarefe peyda eylemiş ve prenseste ihlaf eylediği şiiri İhtimal Mecmuasında nesredilerek ilk hakki-ı telifi alarak ve bir rivayete göre Prenses Nuran ile temasa geçip ondan yürüttüğü bir pandantifi satarak bunun parasını sormaya olarak kullanmak sureti ile üç genç devrin en büyük mecmua-i edebiyesi olan Nevvihalî kârşî Gülcemal Mecmuasını tesis etmiş idi. Yeni nesil üdebası, Rauf Safveti'nin etrafında toplanarak Gülcemal Mecmuasında, Nevvihalî muharriirlerine karşı gavetle şiddetli bir münakaşai-ı edebiyeye geçmişler idi. Üstad Hecazâde Mukerrrem Bey dahi gençleri müdafaa etmekte idi. Ve fakat Gülcemal'de:

Lama da İsm Cime de cım Bıyır şîşicim! diye baslayın bir şiirin nesri çok şiddetli bir münakaşai-ı edebiyeye tevhit etmiş idi. Zamanın aştezbah muharriir ve edibi Süleyman Nafiz Gül-nihal Mecmuasında atası pişkürün bir cevap ile bütün hüsm-i edebiyeye ve şiddetli kalemesini şu volda gösteriyor idi:

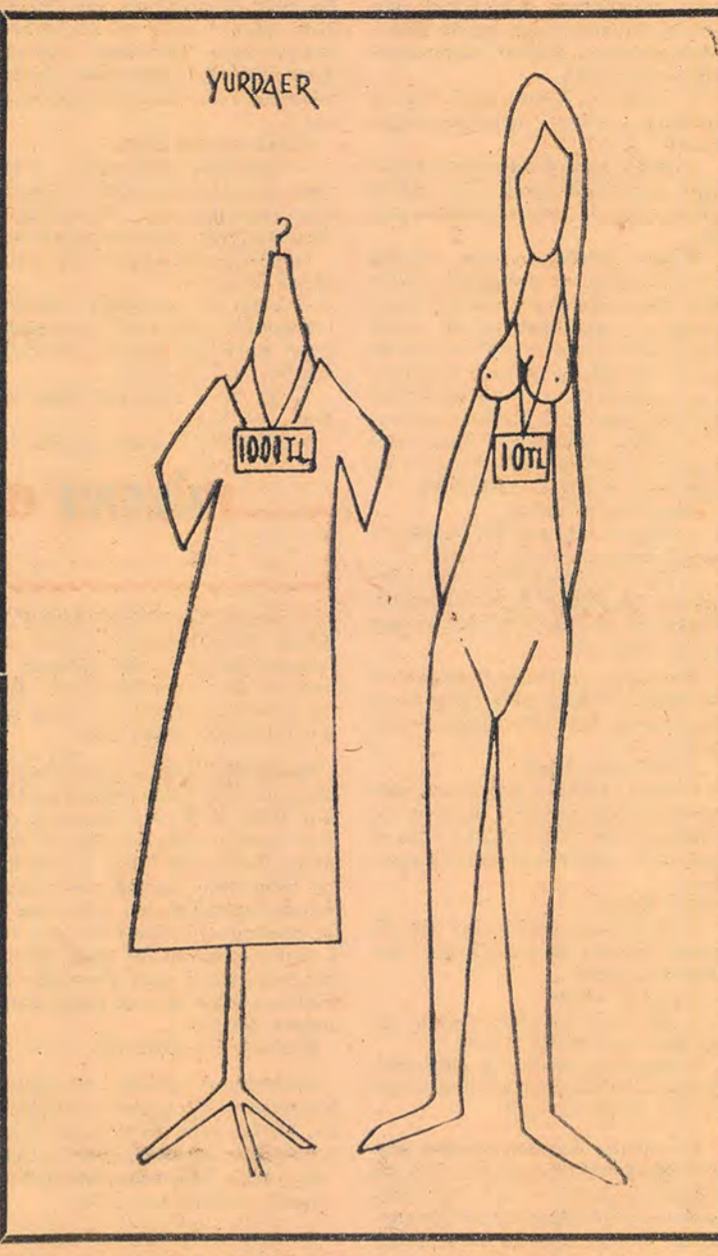
«Edebiyat edep, yani mektebi edep demektir. Bir takım dekadân - dandânî zıppıklar bir edep ve bi haya bir çüret ile «lamak lâm, cime de cım» gibi vâcileri şiire mal ediyorlar. Şu iğretli iflere hadlerini

Apukurya Sultanı 2. Zübük'ün ziyareti mesut hadiselerle gebedir

ANKARA, (Muhâbirimiz özel te-şebbüs çocuğu, Metin bildiriyor) — Apukurya Sultanı Mâceste 2. Zübük Zübükü ve maiyetindeki zübükâ

bugün öğleden sonra özel kervanı ile şehrimize gelmiş ve şehir meydanında mülki ve gayri mülki zübükân tarafından kucaklanmıştır.

bildirmek icap eder... Edebiyat edep demektir, ulan şeyzâde seyler!..»

B Rauf Safveti bir cevap yazmış ve böylece edebiyat tarihimizi zenginleştiren bir münakaşai-ı edebiyeye vücade gelmiş ve bu münakaşai-ı pek nazir bir şekilde neticelenmiş idi. Bir aşkân üzeri Süleyman Nafiz Bey, sakalını sıvalıyarak Bahâilî yökünden immetke iken Rauf Safveti ile karşılaşmış idi, sakalları okun diken olup bastonunu tükürükliyerek üstüne yürürmüş ve edeb-i lebip Rauf Safveti'yi koyalmış idi. Edebiyat tarihimizi zenginleştiren bu mübareze-i edebiyeye, Rauf Safveti'nin can havli ile bir han kapısından girmesi ve arkasından da Süleyman Nafiz'in dalması ile han derunduna hal ve fasledilmiş, yarım saat kadar sonra üstad Süleyman Nafiz ile Rauf Safveti pek memnun ve mesrur şekilde barışmış olarak ve etrafı tebsellimler bezlederek han kapısından çıkmışlar idi.

Rauf Safveti esas itibarı ile edebiyatımızın romantiklerinden olup, Viktor Hügo'nun tesiri altında kalmıştır. «Bıçare Pirâye» isimli romanı bizde garp edebiyatı tarzında yazılmış ilk romantik romandır. «Zavallı Deli Necmiye» isimli romanı da bizde ilk realist romanı mübessiridir. Bu romanında Rauf Safveti Bey «ebegümeci»ni kullanış ve edebiyatımız ilk defa ebegümecini ithal ederek çok realist bir eser-i kevser eser ibda eylemiştir.

Edib-i lebip Rauf Safveti Bey'in romanları şunlardır: «Bıçare Pirâye», «Zavallı Deli Necmiye», «Eflâtu ve Fittiki», «Bir Mualecc-i Aşk», «Müşli-i Müebbet», «Razzakî-i Alem».

Rauf Safveti Bey sen derece işrete müptelâ olduğundan kadri-i kıymeti anlaşılmayan bütün büyük sanatkarlar gibi son demleri fakri-i sefalet içinde geçmiştir; o dercede ki, arkadaşları kendisini otelede rehlin birakıp, gaddar kitapçıları elinden iki meciyive ve bir çevrege bin küsur sayfa tek romanı satın alırlar idi. Olduğu zaman mehumun yelek cebinden beş para ile bir kopuk düğme ve bir ucu kırık kurşun kalemele uzun müddet kullanılmış bir mendilden ve kırık bir taraktan başka bir şey çıkmamış ve bu emval-i metrâke edebiyat-ı atika müzesine devredilmiştir.

Mevzun, evvelâ Nesli-âfi edebi mektebini tesis etmiş, bilâhara burdan ayrılarak edebiyat-ı atika mektebi edebisini müessesî ve bâni-i olmuştur. Gavet iyi Fransızca bilir, hattâ bir Fransızca bile merakını anladır, Türkçede de fena degildir. Yeri doldurulan kıymet listesinin içinde ismi edebiyen edebiyat tarihinde vasıyacaktır. Bu edebiyat tarihini ise hiç kimsenin okumaması ne nazir Yarabbi!..

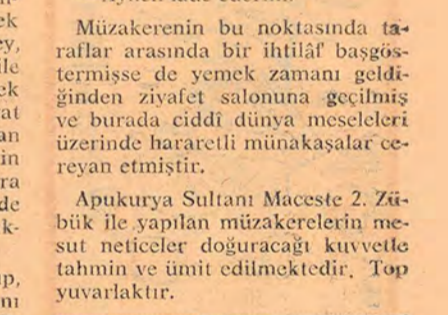
Büyük misafirin asfaltlarımızı ayak basışı yirmi pâre top atışı ile selâmlanmıştır. (Atış, aslında yirmibir pâre olacak iken, bir pâre bulunamamış ve bütçe mülahazası ile yirmi pâre ile idare edilmiş ve yirmi birinci pâre yerine keskekâğıdı patlatılmış ise de, bu yirmibirinci pârenin kimin tarafından atıldığı anlaşılamamıştır.)

Karsılama merasiminden sonra Apukurya Sultanı Mâceste 2. Zübük Zübükü ve maiyetindeki Zübükâ ile müzakereler başlamıştır. Otelde tek yataklı, aynalı ve komodinli lüks bir odaya yerleştirilen Mâceste 2. Zübük önce tuvaleta gitmiş, elini yüzünü yıkamış ve bilâhara müzakerelere dahil olmuştur. Bu müzakerede, dünyamız umumî vaziyeti ile zübüklerin hususî vaziyetleri ve dünyamız Mersine Zübüklerin ise tersine gidüşleri konuşulmuştur.

Bu müzakerelerin en mühim konularını takdim ediyoruz.
— Hoş geldiniz Mâceste!
— Hoş bulduk...
— Nasıldınız?
— İyiyim hamdolsün, sizi sormadı...
— Etil, bizde de iyilik...
— Ne var ne yok?
— İyilik diyelim de iyi olalım. Sizde ne var ne yok?
— Bizde de iyilik...
— Oh oh... daha daha nasıldınız?
— Duacıyız... Siz daha daha nasıldınız?
— Biz de daha daha iyiyiz... Sizde ne var ne yok?
— İyilik be!..
— Oh oh... Memnun oldum. Eeee, daha daha ne var ne yok?...
— Ne olsun, bildiğiniz gibi işte... Siz de iyisiniz ya...
— İyiyiz hamdolsün, sizi sormadı, Hümmetler ederim.
— Aynen mukabele ederim.
— Ben de...
— Ben de senin.
— Teessif ederim.
— Aynen iade ederim.

Müzakerenin bu noktasında taraflar arasında bir ihtilaf başgöstermiş de yemek zamanı geldiğinden ziyafet salonuna geçilmiş ve burada ciddi dünya meseleleri üzerinde hararetili münakaşalar cereyan etmiştir.

Apukurya Sultanı Mâceste 2. Zübük ile yapılan müzakerelerin mesut neticeler doğuracağı kuvvetle tahmin ve limit edilmektedir. Toplu yuvarlaktır.

KENDİME NASİHAT

Çatma ikidebir sen ona buna,
Gel vaz geç, karışma suya, sabuna..
Zarar yok, bir parça benze oduna:
Sivrilip boy atma direkçesine!

Artık rahat etsin şu yorgun başın,
Kızma, çatılmasın o güzel kaşın..
Memursan serit olma: her vatandaşın
Yumuşak cevap ver dilekçesine!

Bildiğin varsa da kuralama pek,
Biraz da dilini sakınmak gerek...
Koğar dokuz köyden adamı Felek
Doğruyu söylersen erkeğçesine!

Her şeyin olma sen pek âşınası,
Başına dünyamın gelir belâsı..
Alemin sen misin ukalâsı?
Dikine gidersen eşkeğçesine!

Hamdi AKALIN

RESTORAN GARNİ

İnsan lokantasına, kimlik belgesindeki doğum yeri Bolu yazdırıldı. Hoşlanmış yumurta pişirmeli, konserve dolma acmak ve yankesicilik yapmaktan başka özelliği olmayan bir it'i 'ahçu' diye alırsa, müşterileriyle arasında elbette ufak tefek anlaşmazlıklar olurdu.

Bu yüzden patırdır daha ilk gündən başladı. Pertavsa benziyen gözükleri, ağzındaki pipo mu, yoksa gangster tabancası mı olduğu ilk bakışta anlaşılmalıyan o kocaman nesne ve iğnesi içinde kalmış göz ocaklarına rahmet okutan tiz seslerle, ucuz polis romanlarının

— Heey, diye bağırdı, baksanıza buraya!
— Sesinin tonundan hoşlanmadığımız için, Obur Rifat, ben ve Bolulu birbirimize baktık.
Herif, çatal bıçağı ile, Amerikan çaz tarihinde yer koparmak istiyey: bir davulcu çalgılarıyla gürültüye girince, Bolulu, dayanamayıp vanna gitti.
— Bana bak bayım, dedi. Burası lokanta, şehir bandosu değil, Adam.
— Böyle lokantada garson çağırma için değil bando, üç takım mehter bile aç gelir, karşılığı ver-di.
Bolulu, garson çağırma tekniği ile ilgili kısa, ve dokunaklı sözler etti. Garsonların güllüğü ile değil, saygıyla çağrıldıklarını, en sessiz davranışla en önce gittiklerini, üstelik de masada oturamaları vemeklerine parmak sokmamağa çalıştıklarını söyledikten sonra:
— Yoksa, lokantamız içinde Ramazan topu bile patlatılsa para etmez, diye bildiri konmuşsun.
Adam homurdandı:
— Burası lokanta mı, yoksa yemekli konferans salonu mu?
— Eğer o pipoya benzer seviyetinin üzerinden kaldırmazsan, korkarım ki çok geçmeden yangın yerine dönecek.
Pipolu bay, tursuluk salatahlarla, biberli esek sucuklarını andıran parmağın, örtünün yanın yerine geçirecek:
— Delimsi, dedi.
— Evet, deimmiş. Lokantayı yakmadan önce emrimizi söylerse, iftayahçilerin kargaşasına karışmadan istediklerinizi getiririz efendim.
Obur Rifat,
— Namussuz eşkiya, bu cıcaflı sözleri nerden öğrenmiş? diye fışıldadı kulagina.
O sırada adam,
— Bu makarna çiğnenmiyor, diye bacağınca, bizim Bolulu,
— Arkadaş, makarna çiğnenmivorsa kabahatini öze kendi dışlarında ara, cevabını verdi.

— İyi ama ben Türküm.
— Ne yani, sen Türkün de biz neyiz? Evvel Allah hepimiz Türküz. Türklükten kahramanlığa, kahramanlıktan savaşa, savaştan da şehitlere geçti.
— Benim sülâlem bu vatana kan döküti, kan, dedi. Oyle olduğu halde, sofraya oturdum mu efendiliğimi takımı, mide işi ile milliyeti karıştırmam. Amerikan salatası, Amerikan sığırı, Amerikan hindisi yiyorsak vatan hainliği mi yapıyoruz?
Adam ayağa kalktı.
— Sen Amerikan sığırı yersin ama, ben İtalyan sidi mi yiyemem, diye karşılık verdi. Barsaklarını düğümletmeğe niyetim yok benim.
Ve çekip gitti. O gittikten sonra, bizim Bolulu,
— Yahu bu sicimleri makarna tenceresine kim attı? diye sordu. Herif haklıymış meğer. Bileşendir saatini yürütmedim.
— Ya altın dışlerini? Diye sordum.
— Altın dış, insanın ölüsüne bile

karsılığı 240 lira...
Toplam:
11—
28.80
5.30
115—
240—

400.10 Türk Lirası
Dört yüz lira on kurşun zararları kapattığımız açılış günü akşamı, Obur Rifat,
— Böyle ise hükümet bile dayanamaz, dedi. En iyisi, biz bu lokantayı düşmanımız olan bir devlete devredelim de haptı yutsun..
Bolulu aynı fikirde değildi. Dört yüz lira on kurşun karşı, satatların, altın dışlerin, cüzdanın, çakmak ve dolma kalemlerin düşüş fiatla satışında bırakacağı parayı, sekiz yüz lirayı asacağı, karmakarışık, ince ve içinden ancak kendisinin çıkabileceği bir problem kurarak açıkladı.
Bilgisine savgısızlık göstermemiz, Bolulu'ya kızdırdı:
— Ben, canımı dişime takıp canla

Yatırdığımız paracıkları batırma-mak için ister istemez boymu kırdım. Hafta sonu gelmeden, bütün sosyete sıraya dizilmeye başladı.
— Aman ne garni, ne garni, diyorlardı. Merveyyü azizim, merveyyyü.
Bir lokantaya bu ağızda konuşanlar girdi mi, o lokantanın sırtı vere gelmezdi artık. Biz de adımız RESTORAN GARNİ diye değiştirdik.
İşler tıkrıyordu ama, Bolulu,
— Benden pasö, dedi. Burda para saymaktan, kimsenin bir şeyini yürütmeye fırsat bulmuyorum. Meslekdeki ustalığımla gitmekte köleniyor. Yankesicilik yapmadan yasa-mağa yasağım demem ben. Hak-kınızı helâl edin.

Helâllasırken de benim cüzdanım la, Obur Rifat'ın babadan kalma saatinin çekmiş. Şimdi, dakikada bin-beş yüz liraya kadar sayabilen eli cabuk bir kasıver arıyorduz. Söyle geçmiş temiz, geleceği parlak, müşterilerin ceplerini karıştırmayacak, temiz ahlaklı bir kasıver. Bulanın, insanlık adına (RESTORAN GARNİ) adresine basıyormuş rica ederiz.

BULANIK RESİMLER

Yazan: MUZAFFER BUYRUKCU

Bu kitap Türk Dil Kurumu 1962 ödülünü kazanmıştır.

Fiyatı: 3 lira

GUZEL AVRAT OTU

Yazan: TARIK DURSUN K.

Bu kitap Türk Dil Kurumu 1961 ödülünü kazanmıştır.

Fiyatı: 3 lira.

GÜLLÜ GÜZEL

Yazan: MERAL ÇELEN

Güçlü kadın yazarlarımızdan Meral Çelen bu kitabındaki hikâyelerinde, bir aydın kadın bakışıyla olayları gövüp tarih bir değişle anlatıyor.

Fiyatı: 3 lira.

GAFT'IR

Vatan, millet davası hepsi lafı güzafır. Huzurun şartı işe, zulmu, zalimi afır. Ey viedanlı vatandaş, başka ne umuyordun? Kuyruk ağzı yanından gelen ses elbet gaftır!

YÜZDE ON'LAR...

Arkadaşları gibi hayırlıdır sonları, Kurdular kalkınmayı tekk komisyonları; Tetkik metkik bahane, plân milân viz gelir; Toplamı etmişlerdir hesap yüzde onları!

Fiyatı: 3 lira.

DENGE UZMANI

Gene kusağın en basanlı hikâyelerinden... Orhan Duru çok orijinal anlatışıyla dikkati çeken yazardır. En güzel hikâyeleri bu kitapta toplanmıştır.

Fiyatı: 3 lira.

DÜŞÜN YAGİNEVİ - Cağaloğlu, Gazi Sinan Paşa Sok. No: 12 İSTANBUL

BÜLENT ORAN'dan bir hikâye

başla çalışıyorum da, bana inanmıyorsunuz.

Alınmadık varım üzerine bir parça pamuk koyarak,
— Bu kadar pırelenme be oğlum, dedim. Bizim için can ve gönülden çırpınma teşekkür ederiz. Yalnız şunu da unutmamak gerek ki, içinden futbol ayakkabısı baği çıkan bir tas kababını habiredecek müşteriyi her zaman bulamayız.

Bolulu,
— Şanssızlık, diyerek yumruğumu masaya vayırdı. Buna dipdedüz şanssızlık derler. Burası spor kulübü mü?.. O mesin bağın işi ne? Futbol ayakkabısı bağınım, tas kababını ayak düşmesi, milyonda bir başarı geleceği şeydir.

— Milyonda bir ama, bizde çıktı.
— Olsun, kababın içinden bağ değil isterse futbol ayakkabısının düzene-i çıksın. Sıra hesap vermeğe gelince, heriflerin dışlerine kadar sökü yorum ya, ona bakın siz.

Obur Rifat,
— Sen iyi bir kasıver olablirsın, dedi. Hem de voryizünlün en iyi kasıveri. Ama yemekte bütün ilgisiz, onları mideye vollaıktan öteye geçmiyor. Sen muftaktan burunu çıkarmazsan, günün birinde bu dükkânda cinayet çıkması muhtakkak.

Sonra, bana dönüp,
— Ahçlık işine sen bakacaksın, dedi.

Olduğum yerde bir karış havaya hopladım.
— Deli misin bel dedim. O, hiç olmazsa yumurta haşlamaktan kaçıyor. Ben, o dalgadan yana da tınıtım.

— Tintinsın falân ama, ne de olsa hanım evlâdısın. Tasit aralarında ucuza gezinmek için sebke sahibi diye akademî kapılarında az mi sırt tün? Ne kadar tabii kafalı olursan ol, gene de resimden, san'at dalgalarından kaçarsın az buçuk.

— Burayı resim galerisi mi yapacağız?
— Hayır, lokanta olarak isteyeceğiz. Benim tanıdığım çok... Bütün lokantalardaki artık yemekleri tophıyacağız. Sen, san'atını gösterip, onları tabaklara güzel gözlet, resim gibi fiyakalı yerleştirceksin. Kibar takımı kibar sevedin. Anlarsın işte... Ya sana bakarlarsa, ya da yemeğin şekline. Çoğunun ağzı teneke

Bekleriz...
Hırsızlığa töbeye ettiğini söyleyen müşteri mağazamın tezgahtarına:
— Allahasmarladık, dedi, mağazansa bundan sonra sık sık uğrayacağım.
Tezgahtar gayet nazik cevap verdi.
— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

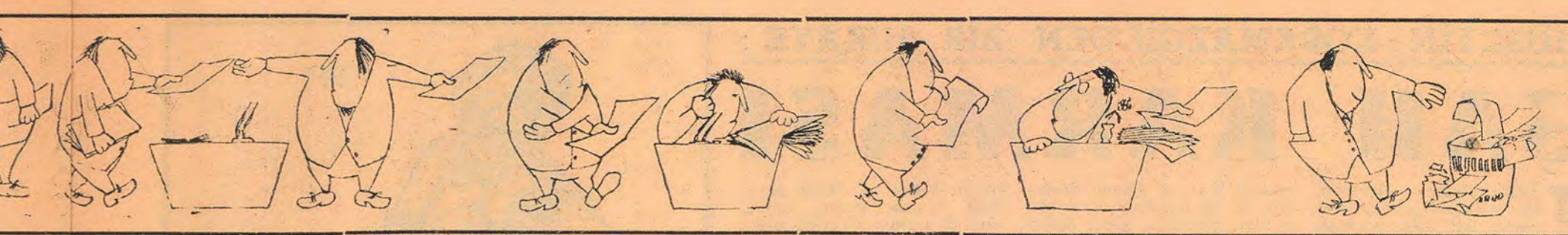
— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

— Her zaman bekleriz efendim... Gündüzleri!..

Geçmiş Zaman Olur ki, Blankinin mahkemesi

Ünlü Fransız devrimcisi Blanki (1805—1881) yıllarca hapislerde yatırlmış bir aydındır. Onun kişiliğini belirten aşağıda okuyacağınız satırlar, A. Cerrahoğlu'nun «Ünlü Düşünürler Ansiklopedisi»nden alınmıştır:

Onbeslerin mahkemesi denilen ve Sen Ağırca Mahkemesi hüzerunda cereyan eden (10, 11 ve 12 Ocak 1832) mahkemede, Başkan-la Blanki arasında geçen kısa diyalog tarihe malolmuştur:
Başkan — Adınız, vasınız?
Blanki — Lui Ogüst Blanki. Yirmi altı yaşındayım.
Başkan — Mesleğiniz nedir?
Blanki — Proleter.
Başkan — İyi ama, bu bir meslek değil mi?
Blanki — Nasil. Bu bir meslek değil mi? Bu, emeğe geçinen, siyasi haklardan mahrum otuz milyon Fransızın mesleğidir.
Başkan — Pekî öyleyse, yazınız kâtip efendi, sanık proleterdir.
Onbeslerin Mahkemesinde, Blanki, jüri Heyeti önünde savunmasını yaparken sunları söylemiştir:

«Evet, bu, zenginlerle fakirler arasında savaşır; zenginler böyle istedikleri, zira saldıkları onlardır. Su var ki, fakirler dayanma hoşlanmıyorlar. Haktaı bahsederken şunu da pekkâla diyebilirler: «Bu yavıanlar o kadar vahşi ki, hücum edildikleri zaman kendilerini koruyorlar.» Savcım bütün serit çıkışları bu ibarede toplanmaktadır.

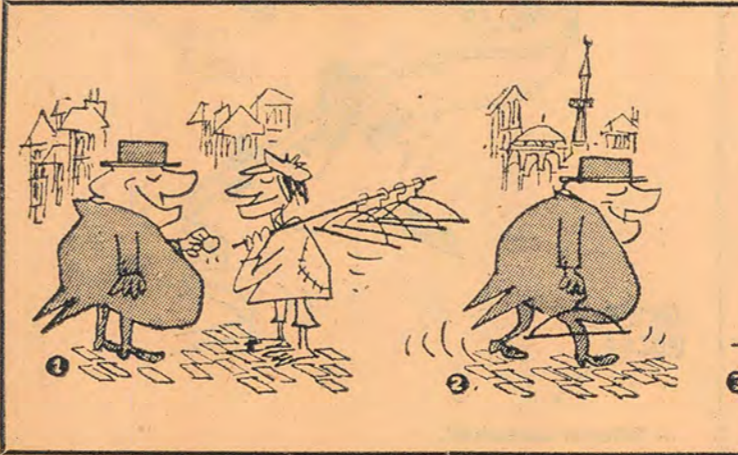
Proleterleri mülkiyete saldırmaya hazır haramiler olarak göstermekten geri durmuyorlar. Niçin? İmtiyazlılar lehine, vergiler altında ezilmekten sızlandıkları için. Pro-

leterlerin alın teriyle bolluk içinde yaşayan imtiyazlılara gelince, bunlar, doymak bilmez ayak takımının yağmıyla tehdit ettiği mesru mülk sahipleri. Cellafların kendilerini kurban gibi gösterdiği ilk defa görüşümü bir şey değildir. Bu kadar lanete ve eziyete müstehak olan bu haramiler kimlerdir? Bir buçuk milyarı hazineye ve buna yakın bir parayı da imtiyazlılara ödeyen otuz milyon Fransız, Toplumun kudretli kanadı altına sığınan mülk sahiplerine gelince, bunlar da, haramilerin ödediği milyarlara safayı — hatırla yutan iki - üç yüz bin ayak.

Bu öyle bir emme-basma bir tulumbadır ki, birkaç avlığın kasasını durmadan akan milyonları sızdırmak için, halk denilen maddeyi ezer. Acıma nedir bir makine ki, yirmibeş milyon köylüyü ve beş milyon işçiyi övütür; Onların em temiz kanlarını imtiyazlıların damarlarına aktarmak için!

Bilmeyen bilsin, halk artık dinlemiyor. Onu oyalamak için, önüne muhteşem soforalardan bir tutam kırntı atmış söz konusu değildir artık. Halkın sadakaya ihtiyacı yok; Refahını kendi sağlayacak. Kendisini idare edecek olan kanunları kendisi yapmak istiyor ve yapacaktır da... Bu takdirde bu kanunlar ona karşı işlemeyecek. Çünkü onun hayratına yapılacak. Çünkü bu kanunları o yapacak!.. İşte biz cumhuriyeti böyle anlıyoruz.»

Hayali Bes Para Etmez!

Fiyatı: 3 lira.

DUŞÜN YAGİNEVİ - Cağaloğlu, Gazi Sinan Paşa Sok. No: 12 İSTANBUL

DOKUZ DİKİŞ İGNESİ

Son yılların, önemsiz, ama en eğlenceli olaylarından biri, bir arkadaşımın arkadaşlarının Columbus'daki evinde geçmiş. Karşısında yanıyor. Bir sabah, Bay Albatross, ilaç dolabında, kim-bilir ne ararken, yeni çıkan ilaçlardan birini bulmuş. Karısı, bunu mide ağrılarının karşı kullanılmaktaymış. Eh, Bay Albatross herseyden olduğu gibi, yeni ilaçlardan da korkmuş, bir kaç adamla beraber, ve sırayla, bir avuçuna dört (dört) üçüne üç karar vermişim.

— Siseyi pencereden dışarı fırlatım, ilaç dolabım da arkasından!

Bana öyle geliyor ki, buğün görebilmek uzun bir vol asmağa değer-di.

Pek çok kocalar, evdeki ilaç dolabını duvardan söküp, pencereden dışarı fırlatmak istediğini duymuşlardır. Esrarlı sısterle, ne-idiyi bir-lirsz nesnelere dolu olan bu ilaç dolabları, Amerikan erkeklerinin sü-rekli ökesinin ve tükenmez bul-ranlarının savısız nedenlerinden bi-ridir. İngiliz, Fransız ailelerinin ve bütün ülkelerinin ilaç dolablarının bızınkilerden daha düzenli oldu-ğuna inanıyorum. Amerikalıların hiç bir şeyi atamaları, kilerleri gibi ilaç dolablarını da atıst et-meye yetiyor. Pek uzak olmayan bir geçmişte, gene bir kart kocanın evinde, diğensiz bir ilaç dolabı yü-zünden başıma gelenleri bir türlü unutuyorum.

Hafta sonunu bu çifte birlikte geçi-miştim. Pazartesı sabahı gül-pürül kâkıp, işime neşeye yetişme-mi sağlayan bir hafta sonu olma-mıştı bu. Onlar, kâkıp işlerine gitti-ler; ben, bir türlü toparlanmıyordum. Saat iki buçukta önce traş olma-ğa karar vererek kalktım. Sa-bunlanmış, lâvaboyu da ağzına ka-dar sıcak suyla doldürmüştüm ki, kulagımı ciziverdim jilette. Doğrusu pek az adam, traş olurken kulagım keser. Ama, benim bunu sık sık yapmam, ilkokuldayken, yazı öğ-retmenimden serbest bilek hareketi ni iyice öğrenmiş olmamandan-dır belki de. Bir kere kesildi mi ku-lağım, kanımı durdurmak güçtür. Canım pek acımamıştı ama ökelen-miştim. İlaç dolabımın kapısını aç-tım. Kan durdurucu bir ilaç arıyordum. Birden, içinde dokuz dikiş iğ-nesi bulunan bir kâğıt torbacık üst raftan, sabunlu süyün içine dü-şüverdi. Az sonra da, kâğıt gevşeyin-ce, iğneler lâvabonun içine yayıldı. Sabunlu suların içinde dokuz iğ-ne arayacak duruma olmadığımı da-ba önce belirtmişim. Yüzü sabun-

lanmış ve kulagı kanamakta olan bir erkek kadar beceriksiz hiç bir yaratık yoktur.

İğnelerin su burularından aşağı gitmesini doğru bulmuyordum. Bütün apartmanın boru teribatını berbat edeceğimden korkuyordum. Üstelik, elektrikliğin hiç anlamadığım için mi ne, bunun kontaja da sebep olabileceğini düşünüyordum. Sonunda, ellerimi yavaş yavaş süyün içinde dolastırmağa başladım ve sı-rayla, bir avuçuna dört (dört) üçüne üç karar vermişim.

Evin her yanını aradığım halde, ne bir kursun kalem, ne bir dolma kalem ne de bir yazı makinesi bulabilirdim. Kâğıt vardı ama kaleme benzer bir şey yoktu. Birden, du-dak boyası ile yazmayı düşündüm. Gördüğüm bir filmi hatırlamış olaca-ğım. Dudak boyası da olsa olsa, ilaç dolabım içinde bulunabilirdi. Onu ararken, dolabın içindeki her şeyi yere dökütm. Renkli şişeler, ağzına kadar su dolu olan lâvabonun içinde ve yerlerde parçalandı. Üstüm başım, esans, pudra, ilaç içinde kaldı.

Bütün bu nesnelere, banyonun tam ortasına toplamak yarım saati-mi aldı. İlaç dolabım yeniden yer-leştirilmek için hiç bir caba göster-medim. Bunu benden daha beceri-rikl birinin yapması gerekirdi. Bii-tün bunlardan sonra, traş olama-dım, dostlarımın evinden ayrılır-ken, diş fırçasımın sapını tentirido-ya batırarak, durumu açıklayan bir mektup yazıp bıraktım. Ya-kında, telefon edip kendilerine her şeyi bildireceğimi de ekledim. Bu-güne kadar onları aramış değilim. Banyolarını özellikle berbat edip havutlarını da çaldığımı sanıyor ol-malıdır. İyice biliyorum, çünkü, onlar da beni aramadılar.

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

JAMES THURBER

İğne topladım. Geri kalan iki tane-sini bulamamıştım. Yüzü sabun içinde ve kulagı kanamakta olan bir adam, üstelik iki eli de ıslak iğne-lerle doluyorsa, en berbat duruma gelmiş demektir. (Alık gibi bakmak-tan) başka yapabileceği hiç birşey yoktur. Sağ elimdeki iğneleri de sol elimde aktarmayı denedim. Böylece, bir elim boş kalacaktı. Ama gayre-tim boşunaydı. Islak iğneler yapış-tırıyor insana. Çaresizlikten, ellerimi, kapımın arkasında asılı olan havlu-ya kuruldum. Bu sefer de havluya gömülmüş kalmıştım iğneler. Bir hav-lunun tüvleri arasında yedi iğne ara-mak, o gündeek yaptığım en tatsız ve sıkıcı işti. Beş tanesini bulabil-dim. Lâvabonun içindeki iki taneyle birlikte dört iğne kayıptı. Bu havlu-ya bir yüzünü kurulaıyacak-tım! Urperdim. Saattece aradım on-ları. Bulamadım tabii. Oturup, ne yapmam gerektiğini düşünmeğe başladım. En aklıca, havluyu bir kâğıda sarıp götürmekti. Onları anlatan bir mektup bırakmaya da

Yeni silahlar

Dostlarımdan biri Einstein'e Üçüncü Dünya Savaşında ne gibi yeni silahların kullanılacağını sordu.

Einstein, «Bu konuda herhangi bir şey söyleyemem. Ama Dördüncü Dünya Savaşında kullanı-lacak silahları biliyorum.»

«Nedir bu silahlar?»

«Taş ve sopa...»

İnsanın farkı

İki arkadaş bir lokantada yeme-k yerken, politika konuları üzere rinde tartışmaya dalmışlardı. A radan biraz vakit geçince tartış-manın kavgaya döküldüğünü far-keden lokante sahibi yanlarına ge-lerек.

«Politikayı bırakın da yemeğini-zi yiyin, lütfen» dedi.

«İnsan yemek yemekten başka hiç bir şey düşünmez hayvan-dan ne farkı kalır?»

«Niye kalmasın. Hayvan hesap ödeyebilir mi?»

Dinlenmek için

Bir ziyafette, güzel ama kafazız bir sarışının yanına düşmek tali-hsizliğine uğramış olan bir bilgin, çeşitli konuları açtıktan sonra, güzel sarışınla konuşmanın im-kânsız olduğunu anlayınca şöyle der:

«Gazete okumaz mısınız siz?»

«Okurum. Ama aydınlıkta değil. Işığı kapayıp yatağa girdikten son-ra.»

Bu acayip davranışla gerçekten ilgilenen bilgin sorar:

«Demek karanlıkta görebiliyor-sunuz?»

«Hayır, göremiyorum ama göz-terimi dinlendirdiği için böyle ya-pıyorum.»

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

— Ooo... Bizim Selâmi de kalkmış!..

